

Anul I, iunie 2023

LITERATURĂ NATURALETE , INOVATIE ,

REVISTA LICEULUI NAȚIONAL DE INFORMATICĂ ARAD

CUPRINS

- 1.În loc de introducere
- 2.Interviuri neconvenționale. Fața neștiută a dascălului
3. Interviu imaginar
- 4.Limba engleză
- 5.Limba franceză
- 6.Conexiuni născute din inovație
- 7.Incursiuni în pasiuni
- 8.Invitație la lectură
- 9.Elogiu

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonatori:
Pellegrini Lilla, Orban Laura, Lădariu Diana

Corector:
Cazacu-Golea Liliana

Grafică, design:
Popa Florin

ÎN LOC DE INTRODUCERE

*Prof. Pellegrini Lilla,
Director Liceul Național de Informatică*

Viața de elev este o perioadă plină de descoperiri, provocări și schimbări constante. În timpul anilor petrecuți în școală, aveți ocazia să trăiți multe experiențe care vă pot ajuta să vă dezvoltați pe plan academic, social și personal. Fiecare zi aduce cu sine o nouă aventură, noi oportunități de învățare și interacțiuni cu colegii și profesorii. Pentru mulți, viața de elev înseamnă mai mult decât orele simple și teme. Este un loc în care se formează prietenii puternice și legături de încredere. Este un mediu în care se descoperă pasiuni și talente ascunse, iar acestea sunt încurajate și dezvoltate prin intermediul activităților extracurriculare.

Timpul petrecut la școală este o ocazie pentru autodescoperire, perioadă în care se aprofundează diverse domenii academice și se explorează posibilități pentru o viitoare carieră. Totuși, viața de elev nu este lipsită de provocări. Presiunea academică, testele, termenele limită și formarea unui echilibru între școală, activități extracurriculare și viața personală pot fi provocări reale. Elevii trebuie să-și gestioneze timpul și să-și prioritizeze responsabilitățile pentru a-și atinge obiectivele.

În perioada școlii vă confrunțați cu o serie de **provocări**:

- Trecerea de la un ciclu la altul reprezintă una dintre cele mai mari schimbări. Vă confrunțați cu un mediu școlar nou, cu profesori diferiți, cu o mai mare independență și responsabilitate.
- Creșterea nivelului de dificultate poate fi percepută ca o altă dificultate. Materiile școlare devin din ce în ce mai complexe și sunteți provocați să vă dezvoltați competențele, să analizați critic și să înțelegeți concepte mai avansate.
- Experiența evaluărilor poate fi un alt factor stresant. Vă veți confrunța cu evaluările scrise, cu diferite examene, cu simulările și, în cele din urmă, cu examenul de bacalaureat.

- Alegerile pe care le faceți, deciziile pe care le luați au efect asupra viitorului vostru. Vă veți confrunța cu decizii legate de opțiunile academice și profesionale cum ar fi alegerea profilului sau specializării în liceu și explorarea opțiunilor pentru studiile superioare.

- Vor avea loc numeroase schimbări ale relațiilor sociale. Veți experimenta schimbări în cercurile voastre de prieteni pe măsură ce vă veți descoperi pe voi și pe alții și vă veți forma personalitatea. De asemenea, pot apărea și tensiuni sau conflicte sociale în grupuri.

- Veți exploata diverse oportunități extrașcolare. Liceul nostru vă oferă o gamă largă de activități extracurriculare, care vă permit să explorați pasiuni noi, să vă dezvoltați competențele și să vă extindeți rețeaua socială.

Revista liceului este o altă oportunitate pentru voi de a vă provoca creativitatea, de a vă exprima ideile, opiniile. Ne bucurăm că vă implicați, că formăm o echipă și vă doresc mult succes în viața de elev la LNI.

Pe lângă provocări, viața de elev este plină și de momente pline de bucurie și împlinire. Participarea la evenimente școlare, sărbătorirea succeselor școlare sau sportive și construirea amintirilor cu prietenii sunt aspecte esențiale ale acestei perioade. Viața de elev este un timp de creștere, de formare a caracterului și de pregătire pentru viitor. Aceasta oferă oportunități inestimabile de a învăța, de a vă dezvolta și de a vă conecta cu ceilalți. Indiferent de drumul pe care îl alegeți în viață, viața de elev rămâne un capitol esențial și memorabil în povestea fiecărui individ.

INTERVIURI NECONVENȚIONALE

FAȚA NEȘTIUTĂ A DASCĂLULUI

Doamna prof. CORINA BUCUR

Interviu realizat de clasa a IX-a A

Care este cea mai haioasă amintire din liceu?

Am fost elevă la Liceul „Traian Lalescu” din Reșița, între 1991-1995. Un liceu foarte bun. Pe atunci se chema Liceul de Matematică-Fizică și eram profil de chimie-biologie, cum sunt astăzi științele. Aveam vreo 9 băieți în clasă, restul eram fete. Multe fete. Acum, întâmplarea haioasă... În grupul nostru de fete, la un moment dat, ne-am făcut un cod, așa, să ne facem numai noi înțelese față de restul. Nu voiam neapărat să ieșim în evidență, dar ni se părea ceva extrem de haios. Era vorba și de gestică în acest cod, dar și de tot felul de „chestii” verbale. Uneori foloseam anumite cuvinte pe care le citeam invers și care însemnau ceva. Era distractiv, dar, la început, până ne-am obișnuit, ne-a fost puțin mai greu. Acest cod de gestică și limbaj ne scotea din tot felul de situații. Sau, dacă trebuia să mergem undeva, era de ajuns să spună una dintre noi cuvântul respectiv și deja știam ce aveam de făcut și unde trebuia să mergem. La început însă, până ne-am prins - ne făcuserăm niște liste cu codul respectiv - bineînțeles că le mai încurcam și, la un moment dat, ne-am dat o întâlnire după școală. Cum nu eram noi prea stăpâne pe codul respectiv, fiecare s-a dus în altă direcție. Deci ne-am răspândit așa... Vreo două colege au ajuns într-un cartier foarte ciudat.

Dar mai târziu, era de ajuns să spună cineva un cuvânt sau să facă un gest și deja știam că ceva nu e în regulă sau că cineva din grup nu se simte bine. Ne atrăgeam atenția fără să atragem atenția altora asupra noastră. Astfel, ni se părea cumva că eram foarte unite prin codul nostru. Au fost momente extrem de haioase, mai ales la început.

Dacă ați fi un erou ce superputere ați avea și de ce?

Aș face ca lumea să fie mai bună, mai înțelegătoare. Mi-aș dori ca oamenii să realizeze că în viețile lor sunt foarte multe lucruri mult mai importante decât cele materiale. Să nu mai alerge după tot felul de situații prin care să iasă în evidență pentru a se considera grozavi. Sunt multe situații care nu pot fi controlate și care nu pot ține doar de propria persoană. Mi-aș dori ca toți oamenii să fie sănătoși și buni, să aibă grijă unii de alții, să nu se mai supere unii pe alții din orice, să-și vorbească frumos, să se înțeleagă și să se ajute între ei. Această superputere mi-aș dori-o, însă ... e foarte greu.

Adică o superputere pentru o schimbare de mentalitate la întreaga lume?

O superputere? Da, așa e. Dar la mentalitate e cel mai greu să lucrezi pentru că acolo apare un anumit bagaj genetic emoțional aproape imposibil de modificat.

Care este cel mai ciudat lucru pe care îl găsiți atractiv la o persoană?

Fiind mai introvertită, îmi place să observ lucrurile mai „din spate”, fără ca persoanele să realizeze că eu le văd cum se comportă natural, nerealizând că sunt observate. Îmi place să observ acțiuni simple, ca, de exemplu, mutatul unei căni de cafea dintr-o parte în alta, nu ceva complex sau legat de aspect. Apreciez comportamentul normal al oamenilor, când nu-și dau seama că sunt observați, deci sunt firești, naturali, pe cont propriu.

Dacă ați putea crește două animale împreună pentru a sfida legile naturii, ce animal nou ați crea?

Aici mi-ar fi plăcut să fiu un discipol a lui Konrad Lorenz, cel considerat a fi părintele etologiei, acea parte a biologiei care studiază comportamentul animalelor. Dacă ar fi fost așa, m-ar fi trimis undeva în America de Sud, în Amazonia, unde trăiește o pisică arborească care se numește margay. E o felină micuță, agilă și inteligentă. Știți că uneori pisicile după ce urcă în copac devin fricoase și nu mai știu să coboare. Nu e cazul ei. Mieunatul acesteia imită alte animale, atrăgându-le la ea. Când maimuțele aud sunetele respective, au impresia că puii le sunt în pericol și se reped în zona respectivă pentru a-i proteja, căzând, astfel, în capcană. Ei bine, aș combina comportamentul acestui prădător cu comportamentul unei prăzi, de exemplu a unui rozător, pentru a simți și prădătorul prin ce trece prada în momentele în care este vânată și pentru a-și dezvolta instinctele de apărare pentru ieșirea din situația respectivă.

În concluzie, animalul nou-creat ar fi o combinație de comportamente pradă-prădător, fapt ce ar implica, însă, studii de etologie extrem de aprofundate.

Ce este ceva ce nu am ghici niciodată despre dvs.?

(Zâmbind) Asta e o capcană... Să mă gândesc... Când eram în liceu în special prin clasa a XII-a, dar mai ales în studenție, mergeam foarte mult în excursii cu cortul. Și la mare și la munte mergeam doar cu cortul, împreună cu colegii de facultate, dar și cu câțiva colegi din liceu care erau studenți tot în Timișoara. Foarte mult mergeam cu cortul la mare, în Vama Veche, unde era o atmosferă foarte foarte faină pe acea vreme, studenția mea fiind din 1995 până în 1999. Cortul îl instalam direct pe plajă și vedeam toate răsăriturile și apusurile din cort, fiind o atmosferă foarte boemă. Nu știu dacă v-ați fi gândit, dar „viața la cort” era cu totul altceva. În studenție făceam foarte multe drumeții prin natură, dezvoltându-mi o legătură foarte strânsă cu aceasta.

Cu cortul e mai greu când prinzi vreme urâtă. Îmi amintesc că eram în Retezat și ne-a prins o furtună chiar pe creastă. Atunci chiar mi-a fost frică pentru că tuna, fulgera iar șansele de a fi se întâmpla ceva nefericit pe creastă erau destul de mari. Prin aceste ieșiri în natură simțeam o libertate pe care nu am mai întâlnit-o altundeva. Altceva nu vă zic.

Lângă ce personalitate ați dori să stați pe parcursul unui zbor de 10 ore și de ce?

Aici pot să amintesc două personalități. Aș sta lângă două persoane din generații diferite. Prima persoană ar fi chitaristul trupei Pink Floyd - David Gilmour. Are acum peste 70 și de ani. A doua persoană este vocalul și chitaristul unei trupe daneze (se cheamă Volbeat). El are, cred, 48 de ani, deci este din generația mea. Clar că cele 10 ore nu le-aș simți pentru că aș vorbi foarte multe.

Pink Floyd este o trupă rock, fondată prin 1965, iar Volbeat e ceva mai nouă, cred că de prin 2001. Pe David Gilmour l-aș ruga să îmi fredoneze melodia „Coming back to life” (pe care o ador), iar pe Michael Poulsen de la Volbeat l-aș ruga să îmi cânte „For Evigt” („Pentru totdeauna” - tradus din daneză). Fiind generații atât de diferite, mi-ar plăcea să îmi povestească despre muzica lor atât din vremurile de început, cât și de acum.

David Gilmour a avut un concert - „Live at Pompeii” - în 2017, încercând să reamintească de „Live at Pompeii” al perioadei Pink Floyd, din 1972, iar Volbeat a concertat într-un parc din Copenhaga în același an. Mi-ar plăcea să-mi povestească despre atmosfera trăită de ei în timpul unor astfel de concerte, pe care le-am văzut de nenumărate ori înregistrate. Să aflu ce încearcă să transmită, prin ce stări trec ei și ce simt de fiecare dată, cântându-și muzica. Lângă cei doi mi-ar plăcea să stau.

Dacă ați avea o mașină a timpului, ce perioadă ați vizita și de ce?

Dacă ar fi posibil acest lucru, cred că aș face mai multe opriri. Prima oprire ar fi undeva în copilărie. Eu am locuit în Reșița cu părinții și fratele meu, dar vacanțele mi le petreceam la bunici, într-un sat uitat de lume, pe lângă Lugoj, în județul Timiș. Era o atmosferă aparte cu bunicii din partea tatălui. Bunicii din partea mamei locuiau lângă Oravița, în județul Caraș-Severin, dar acolo nu stăteam atât de mult. Am trăit o copilărie minunată cu care mă mai întâlnesc câteodată mergând pe stradă și simțind mirosul ierburilor cosite. Îmi amintesc că mă mai trimitea bunica în grădina să adun mărar pentru ciorbă, iar acum, când gătesc și mărunțesc mărarul, mirosul acela îmi amintește de copilărie. Următoarea oprire ar fi prin anii 1969 la cel mai mare festival de muzică rock, de la Woodstock, care a durat trei zile. Nu știu dacă aș fi stat toate cele trei zile dar m-aș fi oprit la ziua când a cântat Creedence Clearwater Revival. Mi-aș fi dorit să simt apropierea de natură, să fiu într-un trib de Apași indieni. Prin clasa a V-a sau a VI-a am citit trilogia „Winnetou” de Karl May, cărți care mi-au marcat copilăria și tot timpul îmi imaginam cum ar fi să trăiesc într-un astfel de trib.

În mod cert, copilăria ar fi cea mai frumoasă oprire.

Ce ați schimba la lume și nu ați putea schimba la dumneavoastră?

Nu știu dacă pot să schimb ceva la lume. În primul rând, dacă vreau să schimb ceva, ar trebui să încep cu mine, deci de la mine ar trebui să pornească schimbarea pentru a cere apoi ca lumea să se schimbe. Eu nu sunt o persoană extrovertită și niciodată nu mi-a plăcut să fiu în centrul atenției, să fiu lider... Nu sunt prea bună la așa ceva, de aceea am preferat să rămân mai „în spate”, pentru a observa, de exemplu, ce se întâmplă, ce spun oamenii - fără însă a-i judeca. Ca biolog, am o oarecare curiozitate, dar în sensul bun. Dorința mea este să empatizez mai mult cu oamenii, să-i înțeleg mult mai bine pe cei din jurul meu și, bineînțeles, să mă înțeleagă și ei pe mine, să fim pe aceeași lungime de undă în cât mai multe situații. Știu, e destul de greu, deoarece suntem atât de diferiți, însă, cu toate astea, mi-aș dori să avem sentimente mai bune unii față de ceilalți, să empatizăm mai mult și să fim mai buni cu toții.

Doamna director prof. LILLA PELLEGRINI

Interviu realizat de clasa a XII-a A

Când v-ați dat seama că doriți să urmați o carieră în învățământ?

Ideea mi-a venit pentru prima dată în gimnaziu, după care am abandonat-o și am revenit la această idee în liceu. Este important de menționat că și mama lucra în învățământ, astfel am avut modelul de profesor și acasă.

Dacă nu ați fi urmat o carieră în învățământ, ce alt domeniu ați fi ales?

Cum am menționat anterior, am avut o pauză de 5 ani în dorința de a deveni un profesor. În această perioadă mă gândeam să devin medic stomatolog (a existat un astfel de model în familie). Ulterior, am descoperit că biologia nu mă pasionează și am renunțat la acest vis, revenind la pasiunea mea anterioară, matematica.

Când ați fost în liceu ofereați temele colegilor?

Nici nu știu dacă era la modă oferirea temelor pe vremea când am fost eu la liceu. Eram o generație mai conformistă, cu o oarecare frică de profesori și mai ales de consecințele faptelor noastre. Eu am fost la internat pe perioada liceului. Ofeream temele colegilor de la internat, dar în clasă nu era prezentă această tendință de a copia temele.

Ce hobby-uri aveți?

Un hobby al meu ar fi psihologia. Întotdeauna m-a interesat și am urmat multe cursuri. Mă simt copleșită de ideea că am renunțat oarecum la acest hobby, adică nu mai dedic la fel de mult timp ca și acum 10 ani, de exemplu. Mă mai pasionează și design-ul interior, particip la diferite workshop-uri și încerc să implementez multe idei acasă.

Când ați descoperit pasiunea pentru matematică?

Nu știu dacă o pot numi exact pasiune, mai degrabă o preocupare constantă. M-a interesat matematica și vedeam mereu farmecul matematicii în acele provocări, probleme pe care nu le putem rezolva la prima vedere. Acele probleme care îți rămân în minte și te provoacă, le analizezi mult timp până ajungi la un rezultat. E o senzație extrem de plăcută când reușești să rezolvi o sarcină dificilă, când descoperi soluția. Nu aș da această satisfacție pentru nimic.

Ce așteptări aveți de la elevii dumneavoastră?

Curiozitate, determinare și un spirit dezvoltat de comunicare. O doză sănătoasă de curiozitate este întotdeauna binevenită în studiul matematicii, ne determină să progresăm, să realizăm conexiuni. Determinarea este la fel de importantă din punctul meu de vedere, este necesară pentru a nu abandona, pentru a nu renunța la întâlnirea unui obstacol mic. Curiozitatea și determinarea sunt strâns conectate, nu putem progresa fără a avea un amestec potrivit din ambele. Comunicarea deschisă este necesară pentru a rezolva problemele: întrebăm, afirmăm, cerem ajutor, ajutăm pe alții. Abilitățile de comunicare sunt importante în orice domeniu al vieții.

Puteți să ne transmiteți un sfat pe care l-ați primit de-a lungul vieții și care v-a ajutat?

Nu vă abandonați ușor visurile. Treceți de acel prim obstacol, nu vă schimbați planurile. Meriți luptat pentru ceea ce vă doriți, poate nu reușiți imediat după ce terminați liceul, poate reușiți peste 10 ani, dar este bine să depunem efort pentru ceea ce ne dorim. Nu abandonați!

Doriți să le mai transmiteți ceva elevilor?

Vă doresc să vă păstrați curiozitatea, să fiți deschiși, să fiți implicați. Vă recomand să nu vedeți liceul (doar) ca pe o perioadă de distracție, ci mai degrabă să o considerați o perioadă de explorare și experimentare..

Doamna prof. DANIELA LAZĂR

Interviu realizat de clasa a XI-a A

Ce vă place să faceți în timpul liber și cum vă ajută să vă relaxați?

Să evadez în natură! Relaxare instantă și garantată! Recomand cu toată încrederea! Este la îndemâna oricui, nu necesită costuri sau eforturi deosebite. Natura este magia de care am nevoie pentru a ieși din forfota și agitația orașului, din tiparele zilelor în care funcționez planificat pe ore și termene, din permanenta lipsă de timp. Dacă alte preocupări precum cititul, muzica, shoppingul mă relaxează, evadarea în natură mă face fericită!

Care este melodia preferată și ce vă place atât de mult?

Nu pot spune că am o melodie preferată. Sunt multe care îmi plac iar mesajele pe care le transmit sunt diferite. E greu să aleg. În general, îmi place muzica (indiferent de gen) de calitate, capabilă de a transmite emoție și dorința de a o reasculta. Muzica trebuie să se potrivească cu contextul și cu starea mea de spirit. Altfel o aud dar nu o ascult! Nu-mi place muzica comercială, e falsă, lipsită de profunzime, nu are nici o scânteie care să te conecteze.

Care este cea mai interesantă carte pe care ați citit-o și de ce a fost atât de captivantă?

„Pasărea spin” de Colleen McCullough, o carte despre sacrificiu și destin, despre o iubire adevărată, sinceră, platonice dar imposibilă.

Care este cea mai mare satisfacție pe care ați simțit-o în cariera de profesor?

Profesia de cadru didactic este extrem de complexă. Lucrăm cu copii care sub ochii noștri se transformă în tineri cu vise și idealuri, iar dincolo de materia pe care fiecare dintre noi o predăm în baza unor programe și planificări nu trebuie să uităm contribuția pe care o avem în modelarea de caractere. Cea mai mare satisfacție sunt reușitele elevilor tăi, indiferent că vorbim despre concursuri, olimpiade, examene naționale sau ulterior carieră. Să știi că ai contribuit la educarea și formarea unor tineri responsabili, că un procent din visurile și idealurile lor transpuse în realitate este și contribuția ta, da, este o mare satisfacție.

Care este cel mai important sfat pe care l-ați oferi elevilor dumneavoastră și de ce este important pentru ei să-l înțeleagă?

Cheia succesului se află în mâna lor! Vine momentul în care fiecare licean trebuie să ia decizii importante cu privire la viitor, să aleagă direcția pe care dorește să meargă mai departe și să-și concentreze toată energia și munca în acea direcție. Vorbim despre o posibilă profesie, o posibilă carieră. Cu cât află mai repede ce își dorește cu atât șansele de reușită sunt mai mari. Pentru asta trebuie să se autoevalueze, să se gândească ce poate și ce i-ar plăcea să facă. O direcție bine aleasă va face ca munca să fie însoțită întotdeauna de satisfacții, iar acestea cresc motivația și interesul pentru autodepășire.

Ce vă face optimistă în legătură cu viitorul și ce vă îngrijorează cel mai mult?

Când vă privesc devin optimistă! Voi sunteți viitorul și optimismul meu este legat de voi! Sunt sigură că generația voastră va aduce plusvaloarea de care este atât de nevoie. Aveți capacitatea de a schimba tot ceea ce nu funcționează în societatea actuală. Aveți puterea de a construi o lume mai bună pentru voi și generațiile care vor urma. Cel mai mult mă îngrijorează acele lucruri care se întâmplă independent de voința noastră: pandemii, războaie, calamități naturale. E greu să le înțelegem în condițiile în care nu cunoaștem, sau ni se ascund cauzele care le generează. Par să scape de sub control și dau o permanentă doză de nesiguranță și îngrijorare.

Cum puteți vedea progresul umanității în timp și cum putem continua să ne îmbunătățim viețile?

Progresul umanității este generat de știință, de educație și moralitate. Descoperirile științifice, progresul tehnologic ne pot îmbunătăți substanțial viața dacă le folosim rațional, responsabil și dacă facem alegeri corecte. Atunci când interesul general va fi prioritar putem spune că suntem pe drumul cel bun.

Dacă ați putea face o singură schimbare în lumea de astăzi care ar fi aceasta și de ce?

Mentalitatea! Dacă tot am amintit tehnologia, tare mi-aș dori să am la îndemână un buton și printr-o simplă apăsare să resetez mentalitatea care domină în acest moment lumea și care, în opinia mea, nu corespunde nevoilor reale. Suntem atât de bogați în vorbe atunci când vorbim despre pace, înțelegere, compasiune, toleranță, respect etc. și atât de săraci în fapte. E mare nevoie de o cotitură! Iar în acest sens educația, școala în primul rând are un rol esențial. O societate care investește în educație va fi întotdeauna în câștig.

Care este visul dumneavoastră cel mai mare și ce ați face dacă l-ați îndeplini?

Visez la o lume mai fericită! În microuniversul meu acționez pe cât de mult pot în acest sens. Dau importanță și mă implic în lucruri plăcute, interesante și utile, generatoare de satisfacții și bucurii. La nivel macro este mai greu, dar nu imposibil. Dacă ne-am lăsa toți ghidați de acest vis, sunt sigură că am reuși.

Doamna prof. MIHAELA SOCACI

Interviu realizat de clasa a XI-a B

Dacă nu ați fi fost profesor, ce meserie ați fi avut?

Meseria de profesor este singura meserie pe care o am, deci nimic altceva.

Unde ați fost la liceu?

Am făcut liceul la Moise Nicoară.

Vă place meseria de profesoară?

Da, îmi place foarte mult meseria de profesor și îmi place ceea ce fac.

Ce hobby-uri aveți?

Printre hobby-urile mele se numără: florile, croșetatul și cititul.

Ce sfat aveți pentru toți elevii din liceu?

Sfaturile mele pentru toți elevii sunt să aibă răbdare, să facă ceea ce le place lor mult și să aibă mare grijă de ei.

Domnul prof. ALEXANDRU TIULEA

Interviu realizat de clasa a X-a A

Ce vă face să zâmbiți?

Aș putea să spun zâmbetul curat, inocent, plin de lumină și căldură al unui copilăș, frumusețea fără de margini a unei flori gingașe, lumina sclipitoare a primelor raze de soare, frumusețea asfințitului, sclipirea razelor de lună, zâmbetul blajin al celor cu ani mai mulți, privirea lor, firele de iarbă, micile animale care abia dacă fac cunoștință cu lumea această și, în general, tot ceea ce a creat Bunul Dumnezeu; zâmbetul pe care Dumnezeu l-a pus pe chipul nostru.

De ce este noaptea frumoasă?

Noaptea mi se pare frumoasă pentru că orice vis, orice speranță, orice gând poate să prindă contur și să zboare acolo unde ne dorim. Visele, speranțele, gândurile și dorințele noastre par a fi așa cum ne dorim. Poate că de aceea oamenii cu mai mulți ani sunt triști. Neputând dormi decât foarte puțin, sunt privați de acest privilegiu și, desigur, sufletul lor suferă în mare taină.

Care este stilul muzical preferat al dumneavoastră?

Stilul de muzică preferat e acela care poate aduce în suflet mângâiere, alinare, liniște și multă bucurie. De aceea ar trebui să avem mare grijă la copiii noștri, la ceea ce ascultă. Prefer muzica folk, dar în egală măsură apreciez toate genurile muzicale.

Daca nu ați fi avut meseria de profesor/preot, ce altă meserie v-ar fi plăcut să aveți?

Orice meserie care ar fi putut lucra cu sufletul omului în general, care ar fi putut aduce un bine celor din jurul nostru, care ar fi putut face un bine. Adică doctor, asistent, asistent social sau, de ce nu, artist. Și lista este încă deschisă chiar și la anii mei.

Ce v-a dezamăgit cel mai tare până acum?

E greu de răspuns aici. În general multe lucruri m-au dezamăgit în viață. Am încercat însă să învăț câte ceva din fiecare dezamăgire și să merg mai departe. Nu aș putea să mă opresc la un lucru anume pentru că aș fi nedrept. Viața pe care o trăim cu toții nu e perfectă, perfecțiunea fiind posibilă doar la Dumnezeu. De aceea să lăsăm ca acest lucru să rămână o taină a fiecărui om în parte.

Cum vă influențează viața personală, timpul petrecut la școală și interacțiunea cu elevii?

Viața, zilele, orele și orice clipă petrecută în școală alături de copii mă fac să fiu iarăși și iarăși copil. Gândul și visele mele pleacă din nou spre anii copilăriei, o copilărie plină de amintiri, cu trăiri frumoase, deosebite. Aș dori din tot sufletul să pot sădi câte puțin din sufletul meu în fiecare copil. Atunci aș ști că efortul meu nu e zadarnic. Amintirile copilăriei rămân mereu zidite în sufletele noastre de mai târziu. Ele vor fi temelie a vieții noastre pentru anii care ne așteaptă. Amintirile mele cu copiii sunt multe și le păstrez ca un balsam în sufletul meu. Mai mici sau mai mari sau chiar adulți, pentru că am fost profesor și la penitenciar, interacțiunea cu ei le-a făcut nu doar lor un bine ci și mie, clădindu-mă tot mai bun și mai puternic datorită lor. Sunt multe amintiri deosebite, frumoase, duioase, de care mă bucur mereu și, de multe ori, neașteptat.

Dacă ați avea puterea de a schimba un singur lucru în societatea de acum, care ar fi acela?

Dacă aș avea puteri, puterea e doar la Dumnezeu, mi-aș dori în primul rând ca fiecare dintre noi să fie mai bun, mai corect, mai aproape de Dumnezeu. Atunci și lumea în care trăim și oamenii în general, zic eu, societatea și tot ce ne înconjoară ar fi așa cum ne-o dorim noi: bună, dreaptă, corectă, umană.

Ce ați îmbunătăți la viața dumneavoastră?

Aici depinde de fiecare în parte, spun eu. Eu personal aș dori să fiu mai bun, mai drept, mai înțelegător și cu cât mai multă dăruire. Să pot să am dragoste de semenii și să am puterea de a face bine celor din jurul meu. Nu e ușor să faci bine în ziua de astăzi, dar acest lucru depinde de măsura în care suntem dispuși să ne dăruim unii altora și în egală măsură lui Dumnezeu.

Care este cel mai frumos loc în care ați fost sau pe care l-ați văzut?

Sunt multe lucruri și locuri frumoase pe care le-am văzut sau cunoscut, dar cel mai frumos loc din lume pentru mine rămâne casa părintească. Acolo este locul de unde au plecat toate stările mele de mai târziu. Copilăria ne definește atât în viața de adult cât și în viața sufletească și consider că fiecare purtăm în suflet un colț în care păstrăm cele mai sfinte amintiri și cele mai frumoase locuri.

Am observat că la oră ne povestiți multe lucruri despre istoria și cultura Aradului. Care ar fi sursele de unde luați informațiile și din ce motiv credeți că acestea nu ne sunt prezentate la orele de istorie sau nu sunt promovate în general, de exemplu meciurile de fotbal sau alte activități?

La orele mele încerc să fiu nu doar profesor de religie sau părinte-slujitor ci, în primul rând, un părinte al tuturor copiilor. Un tată ar dori ca sufletele copiilor lui să știe cât mai multe. În primul rând, fiecare ar trebui să știe că aparține acestui loc numit Arad, să știe totul despre rădăcinile lui, despre obârșia lui. Dacă timpul mi-ar permite le-aș spune cât mai multe despre diferite materii: istorie, geografie; dar și hobby-urile mele: pescuit, grădinărit, religie și multe, multe altele. Toate acestea le am în mine și le păstrez pentru ei. Sursele sunt pasiunea mea pentru tot ceea ce ne înconjoară, dorința de a ști cât mai multe, cărțile, revistele, discuțiile cu mulți oameni și nu în ultimul rând educația primită în familie.

Doamna prof. ELENA ȚIRLEA

Interviu realizat de clasa a X-a C

Ce v-a determinat să vă faceți profesoară de educație fizică?

În primul rând, toată viața am cochetat cu sportul și este ceea ce îmi place să fac în viața, nu știu dacă aș ști să fac altceva la fel de bine.

Ce ați fi făcut dacă nu v-ați fi priceput la meseria dumneavoastră?

Nu cred că ar fi existat altă variantă, la asta mă pricep cel mai bine. Toată viața am lucrat cu copiii, am făcut sport și am fost în domeniul sportului.

Credeți că sunteți realizată în viață?

Cu siguranță.

Ce pasiuni aveți în afară de sport?

Călătoriile, îmi place să citesc, să dansez și cam atât.

Ce ați prefera: a face ceea ce vă place, dar cu un venit mai mic, sau a face ceva ce nu vă place, dar cu un venit mai mare?

Aș alege domeniul în care sunt acum, domeniul sportului, deoarece asta îmi place să fac, banii contează mai puțin, contează să te simți bine, împlinit, realizat și mulțumit de tine însăși.

Doamna prof. BIANCA POCAN

Interviu realizat de clasa a IX-a B

Ce hobby-uri aveți?

Principalele mele hobby-uri sunt sportul și gătitul, îmi place foarte mult să gătesc și să încerc diferite combinații, și de când am devenit vegetariană, mi-am dezvoltat această abilitate. Pe de altă parte pentru mine, mișcarea este sfântă, îmi place foarte mult să alerg și să sar coarda.

Ce v-a motivat să vă faceți profesoară?

Nu pot să spun că de la început a fost vorba despre o motivație, mai degrabă am întâlnit persoane și situații care m-au inițiat pe acest drum. Motivația a venit după, când mi-am dat seama cât de mult mă împlinește acest drum.

Ce studii ați urmat?

Am absolvit Facultatea de Științe socio-umane pe specializarea Jurnalism și master în Limbă și literatură. Tendințe actuale.

Ce așteptări aveți de la elevii dumneavoastră?

În primul rând, îmi doresc ca elevii mei să își cunoască drepturile și responsabilitățile, să fie deschiși către cunoaștere și evoluție.

Cum ați decis să deveniți vegetariană?

Faptul că astăzi sunt vegetariană se datorează cărții lui Michael Greggor: „Cum să nu mori”, o carte care vorbește despre efectele nocive ale consumului de carne precum și despre dieta bazată pe plante care poate preveni cauzele mortalității, este o carte excepțională pe care o recomand tuturor celor ce vor să adopte un stil de viață sănătos.

Care este cartea și filmul dumneavoastră preferat?

Cartea mea preferată este „Secretele întregii vieți” o carte scrisă de un psiho-terapeut (Iuliana Neagu). Iar filmul meu preferat este „Vagabondul milionar”, un film extraordinar pe care vi-l recomand cu drag.

Care este cea mai frumoasă călătorie pe care ați experimentat-o?

Acum trei ani, când am avut ocazia să vizitez Israel, a fost o experiență minunată, unde am întâlnit oameni deosebiți și o încărcătură sufletească puternică.

Care este amintirea dumneavoastră preferată din copilărie?

Îmi amintesc cu drag serile de vară când ne strângeam laolaltă toți copiii de pe uliță și stăteam la povești până târziu.

Cum arată rutina dumneavoastră zilnică?

Rutina mea zilnică este una simplă: mă trezesc la 6 dimineața, mă duc la muncă. Când ajung acasă gătesc, petrec timp cu copilul meu, practic sport și meditație și mă odihnesc.

Dacă nu ați fi fost profesoară, pe ce plan profesional v-ați fi axat?

Dacă nu aș fi fost profesoară, cred că m-aș fi axat pe comunicarea cu oamenii, aș fi fost un bun psiholog, având un cabinet privat.

Cum vă vedeți peste 10 ani?

Peste 10 ani mă văd făcând ceea ce fac astăzi, mă văd un profesor devotat dar cu mai multă experiență.

Dacă ați avea posibilitatea să schimbați ceva în lume, ce ați schimba?

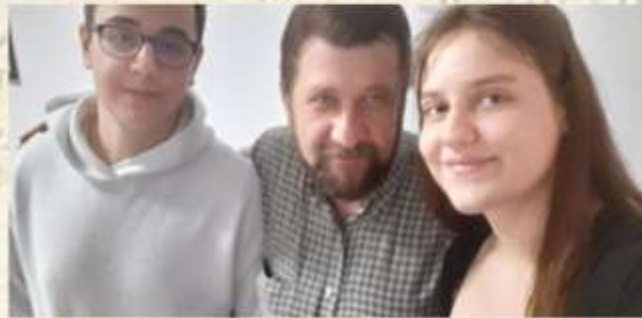
Aș schimba toate gândurile negative, toate fricile și rușinea, vinovăția, tot ce poate fi distructiv în mintea unui om, și aș transforma în ceva pozitiv, creativ, folositor. Și cred că este foarte important să petrecem timp în natură și să trăim momentul.

Care este citatul dumneavoastră preferat?

Citatul meu preferat este „Fii ceea ce ești și spune ceea ce simți pentru că cei care sunt deranjați nu contează, iar cei care contează nu vor fi deranjați.”

Domnul prof. MIHAI BURCĂU

Interviu realizat de clasa a IX-a C

Cum v-ați decis să deveniți profesor, mai ales unul de istorie?

Pentru că mi-a plăcut întotdeauna istoria, aveam de ales între asta sau arheologie, nu a avut neapărat legătură cu copiii.

Ce hobby-uri aveți? Povestiți-ne puțin despre ele.

Colecționez... ceasuri de buzunar, bricege și multe alte vechituri, am undeva la 200 de ceasuri și 500 de bricege.

La ce facultate ați fost și cum v-ați hotărât unde vreți să mergeți?

Am studiat la Facultatea de Istorie și Filozofie din Cluj-Napoca, am știut că acolo vreau să merg încă de prin clasa a IX-a, pur și simplu așa am hotărât Cluj.

În facultate erai „tocilar”, cum s-ar spune sau „sufletul petrecerii”?

Eram câte puțin din amândouă (ne-a zis domnul Burcău, pufnindu-l râsul).

Ați practicat vreun sport și ce părere aveți despre copiii care fac sport de performanță, pentru că știm că nu sunt întocmai axați pe școală cel mai mult?

Nu am practicat niciun sport și îi admir pe toți cei care fac sport de performanță pentru că știu că este foarte foarte greu să faci performanță.

Dacă ați putea da timpul înapoi, ce meserie ați alege?

Medic veterinar, pentru că se câștigă bine.

Ați vrea să faceți ceea ce vă place pe un venit standard sau ceea ce nu vă place pe un salariu mare?

Cu mentalitatea de acum aș alege ceea ce nu îmi place pe salariu mare, cu cea de atunci am ales istoria.

Cum și de când a început pasiunea pentru istorie?

A început din clasa a IV-a și cred că am moștenit-o de la tatăl meu, nu era profesor, doar îi plăcea istoria și să citească, asemeni mie.

Regretați că ați ales să deveniți profesor?

Nu! Chiar deloc, e o meserie frumoasă și sunt în fiecare zi între copii și mari și mici. (ne povestește domnul Burcău cu un ton cald, o sclipire în ochi și un zâmbet larg și afectiv pe față.)

INTERVIU IMAGINAR

coord. prof. Militar Adela

Onaca Timotei, clasa a X-a A

Antoine-Marie Roger, viconte de Saint-Exupery s-a născut în 1900 și a fost poet, jurnalist, aristocrat, romancier, eseist francez, și chiar... n-ați crede, aviator căzut pe frontul antifascist. Am ales acest autor și această carte deoarece în copilăria mea m-a impresionat povestea *Micului Prinț* atât de tare, încât o consider una dintre cele mai valoroase cărți și una din cărțile pe care trebuie să le citească orice om puțin o dată în viață.

Întrebare: Printre scrierile dumneavoastră a apărut și literatura pentru copii. Ce v-a determinat să adresați opere literare copiilor?

Răspuns: Eu am un singur copil. Fiind deseori în război eram la mare distanță de familia mea. Copilul meu era mic în perioada aceea, crescând în lipsa mea. La vârsta de 4 ani a devenit foarte interesat de povestiri și, când eram acasă, îi povesteam despre ce se petrece pe front, bineînțeles, într-o manieră mai puțin realistă. Când eram plecat în război îmi era foarte dor de el și am început să scriu povestiri și povești, dedicate lui, pe care i le trimiteam. Și astfel ne consideram mai apropiați, imaginându-mi că ne împărtășim iubirea și cele mai calde sentimente.

Întrebare: Una dintre cele mai răspândite cărți din lume, tradusă în 361 de limbi poartă frumosul titlul „Micul Prinț” și este scrisă de dumneavoastră. Puteți să ne faceți un rezumat al acesteia, fără a dezvălui finalul?

Răspuns: Desigur! În ea este vorba despre un bărbat care în copilăria sa nu a fost înțeles de cei mari. Descurajat fiind, a renunțat la ideile sale copilărești și și-a dat silința să ajungă un om serios, așezat, cu stare. Adult fiind, într-o zi, în timpul unei călătorii, i s-a stricat mașina în deșertul Sahara. Acolo l-a întâlnit pe Micul Prinț, un personaj misterios... mai departe vă îndemn să aflați singuri cine este acesta și care este relația construită de cei doi.

Întrebare: Frumoasă carte! Cine ați dori să o citească? Cui o adresați?

Răspuns: Această carte o adresez copiilor și nu numai. Copiii se vor focusa pe călătoria Micului Prinț, se vor regăsi în caracterul lui și îl vor lua ca model de sinceritate, prietenie, inocență, grijă, suflet curat, atât în copilăria lor, cât și la maturitate.

Îi îndemn chiar și pe tineri și pe adulți să citească „Micul Prinț” pentru a-și aminti de copilăria lor. Cartea conține adevăruri spuse nu de oameni mari, ci de ființe ne semnificative, animale, plante, sau de copii. Acele adevăruri sunt înțelese mai ușor de un suflet sincer și inocent ca al unui copil, decât de o minte care cunoaște multe, dar care a uitat valorile cele mai importante, și mai ales și-a pierdut inocența.

Întrebare: Puteți să dați câteva sfaturi oamenilor de azi?

Răspuns: Adulților le spun să nu își uite copilăria și să păstreze în sufletele lor deschiderea și sinceritatea unui copil. Să prețuiască copiii, să le facă copilăria mai frumoasă și să asculte mereu și opiniile și ideile lor. Pe copii și tineri îi rog să nu se grăbească să crească mari, să se bucure de fiecare moment, să prețuiască animalele, plantele și pe ceilalți oameni. Să râdă, să plângă, să ierte și să iubească neconținut.

CREAȚII LITERARE

A fost o dată ca nicio dată, că de n-ar fi nu s-ar povesti.

A fost un lup viclean dar foarte pofticios. El mânca toată ziua... ce credeți? Mânca dulciuri adică: bomboane, ciocolată, prajiturele, înghețate, torturi și acadele!

Lupul se gândea că dacă manâncă atât de multe dulciuri va deveni mai puternic și îl va învinge pe și pe fratele mai mare din cei trei purceluși...

Apoi lupul se gândi să meargă la o turmă de oi albe și delicioase și să prindă o oaie. Prinse o oaie draguță și îi zice, cu dinții lui plini de carii.

-Oițo, dă-mi o bomboană! Îți poruncesc!

Oița începe să râdă..... iar lupul... .. vai.....lupul se supără

- Nimeni nu-și bate joc de lup! zice el furios. Și își bagă dinții în lâna albă a oiței.

- Auuuu, auuu..... dinții mei, dinții mei.... se plângea lupul.

Toți dinții îi căzuseră pe lâna oii care își curatase lâna aruncând dinții de pe ea, iar lupul, șocat, nici nu mai putea să vorbească....

Oița spune:

-Hei, nepoliticosule!

Dar lupul zicea doar:

Auuu, auuu, auuu..... Trebuie să merg la dentist!

LUPUL și BOMBOANELE

Ana Ursuț-Dehelean, clasa pregătitoare E
coord. prof. inv. primar Ioana Nădăban

AVENTURILE lui ȘURUBEL

Bej Alessia-Elena, clasa a V-a B
coord. Prof. Rodica Ionuțaș

Într-o zi de iarnă, când fulgii de nea băteau în geam, Matteo citea o carte de aventuri, stând pe balansoar, lângă șemineu.

Deodată, liniștea încăperii a fost întreruptă de un șurub căzut din brațul balansoarului. Matteo și-a întors mirat privirea spre acel obiect.

- Ce avem noi aici? zise copilul mai mult pentru sine, obișnuit să își rostească gândurile, cu voce tare.

- Pe mine mă cheamă **Șurubel!**

răsună un glăscior firav, cu o ușoară tonalitate metalică.

Mirarea lui Matteo fu maximă auzind că obiectul scilpitor vorbește.

Dar Șurubel îi ghici gândurile și îi spuse că are puteri magice și că îi poate îndeplini orice dorință.

Adevărul era că băiatul își dorea să vadă fabrica de jucării a lui Moș Crăciun, din Laponia, dar se mulțumea, deocamdată, să citească despre aceasta în cărțile lui.

Șurubel s-a rostogolit ușurel pe podea crescând de zeci de ori și l-a invitat pe băiat să-l încalce

Apoi s-au teleportat în Laponia, chiar în mijlocul fabricii de jucării.

Aici, Matteo află cu mult interes despre cum se pregătesc cadourile pentru copii.

O mulțime de elfi, având la îndemână truse uriașe cu tot felul de piese

- șuruburi, șurubelnițe, piulițe, cuie, clești, ciocane -, înșurubau piese multicolore cu care împodobeau brazii, jucăriile și alte daruri pe care Moș Crăciun

le va duce, la momentul potrivit, copiilor cuminți și ascultători.

- Ce frumoasă este mașinuța aceea cu telecomandă! zise Matteo și, în gând, își puse dorința de a avea și el, într-o zi, o asemenea jucărie.

- Doar că îi lipsește un șurub special pe care nu avem de unde să îl procurăm ...spuse un elf.

Băiatul își arătă tristețea, apoi își dori să meargă acasă, pentru că mai avea de citit și teme de făcut.

Șurubel îl duse acasă, apoi dispăru fără urmă.

Timpu a trecut și doar uneori băiatul își mai amintea de călătoria făcută, dar ajunse să creadă că nu a fost decât o manifestare a imaginației lui, urmare a atâtor lecturi interesante.

Doar că, în noaptea de Crăciun, sub brad, găsi mașinuța cu telecomandă pe care și-a dorit-o atât de mult.

A privit-o cu atenție: în locul unde se prind ușile văzu un șurub care scilpea misterios.

Observă-mă!

Ardelean Mateea-Cezara, clasa a IX-a C
coord. prof. Rodica Ionițaș

Stau în fața ta – nu mă vezi.
Vorbesc cu tine – nu mă auzi.
Plâng în fața ta – privești prin mine.
Plec..... – Oare vei simți lipsa mea?
Pașii mei sonori mă înstrăinează de tine.
Pete de lacrimi rămân pe podea.
Te miri de ce plâng...?
Acum observi că am plecat?
Nu înțelegi nimic....
Nu faci nimic...
Ce să faci?
Observă-mă!

Caietele lui Răzvan

Șoavă Răzvan, clasa a VI-a E
coord. prof. Militar Adela

Caietul de română și cu cel de mate
Fără neîmpăcare să stea nu se poate.
Ajungând la o neînțelegere
Trebuie să facă o mare alegere:
Care materie e mai bună?...
O să înceapă o discuție nebună.

Caietul de mate: Eu sunt cel mai important,
Nu degeaba am stilul savant!
Învăț copiii adunări și scăderi,
Ba chiar să înmulțească puteri!

Caietul de română: Poate nu sunt așa important,
Dar măcar sunt mai interesant!
Învăț copiii să vorbească, ce cărți să citească,
Mai bine astfel viața s-o trăiască.

Caietul de engleză, modest, neîngrijit,
Stă cuminte în ghiozdanul înnegrit.
El știe că n-are niciun rost
Să se implice în acest scandal nervos.

Primăvara

Roșca Ianis, clasa a VI-a E
coord. prof. Militar Adela

În grădini forfotă mare!
Am ieșit cu mic cu mare,
Iar natura prinde viață
În fiecă dimineată.

Primăvară, primăvară,
Tu faci iarna să dispară!
Primăvară, mult visată,
Nu te lăsa așteptată!

Pomii toți au înfrunzit,
Iar câmpul a înverzit,
Gingașe flori au ieșit,
Primăvară, bun venit!

Iarna'n toi

Andrei Oțoiu, clasa a VI-a E
coord. prof. Militar Adela

Unu și cu unu, doi
Iarna rece e în toi,
Vânt și frig fac totul sloi.
Doi și cu doi, patru
Totu' i magie și albastru!

Trei și cu trei, șase
Vine moșu, stai de șase,
Cu cadouri diverse,
Pentru copiii alese!

Patru și cu patru, opt
Cozonacul este copt,
Familia este gătită,
De sărbători pregătită!
De la mare pân' la mic
Vă zic: „Crăciun fericit
Și un An Nou Împlinit!”

CHEIA VIEȚII

Daria Sfărăilă, clasa a VI-a E
coord. prof. Adela Militar

14 Septembrie 1900: Astăzi, eu și camarazii mei am pornit la drum cu corabia noastră, „Phoenix”, ca să căutăm cheia vieții. Se spune că oricine o are poate să învie oamenii morți și singurii care au avut-o au fost faraonii. Desigur că noi nu suntem singurii care vor cheia, ci mai este un echipaj de piraiți, iar aceștia vor să folosească cheia pentru a putea trăi veșnic. Noi însă vrem cheia pentru fetița camaradului nostru, Carter. Am făcut o înțelegere cu primarul orașului Alexandria din Egipt. Acesta ne-a spus că dacă reușim să trecem de capcanele din piramida în care era ascunsă cheia vieții, atunci o puteam folosi pentru o persoană.

Numele meu este Medeea și sunt căpitanul echipajului de pe corabia „Phoenix”. Echipajul meu este format din: Carter, Gratiela, Alan, Ermin și Carla.

Plecăm din portul Napoli, oraș care aparține Italiei. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să ajungem la Atena, capitala Greciei. Acolo ne vom umple stocul de provizii și apoi vom pleca mai departe. Vântul bate destul de puternic, iar ploaia dă să se pornească. Avem noroc că „Phoenix” a fost construită să reziste la furtuni pe mare. Cerul este acoperit cu nori grei, gri închis. Soarele care acum câteva minute strălucea pe cer, acum nu se mai vede. Este ora șase și jumătate seara și am plecat de mai bine de 10 ore din portul Napoli. Ne apropiem de Atena. Ploaia a început de ceva timp, iar marea este agitată. Pirații nu puteau lipsi din peisaj și sunt în urma noastră ca niște lupi care adulmecă prada.

15 Septembrie 1900: Este dimineață și am ajuns în portul din Atena. Pirații nu sunt în port. Precis au mers mai departe pentru a ajunge înaintea noastră. Am servit micul dejun pregătit de Alan, bucătarul echipajului și acum plecăm după provizii. Alan, Gratiela și Carter rămân la bordul corabiei, iar restul vine cu mine să luăm provizii. Ne-am întors, iar de pe corabie se aud niște râsete malefice. Sunt pirații care ne-au capturat corabia. Carla și Ermin fug în bucătărie și se întorc cu două tigăi. Urc în liniște la bordul corabiei și îmi scot pușca. Carla și Ermin urcă și ei cu tigăile împrumutate de la bucătar. În câteva minute, pirații au fost legați fedeleș inconștienți.

Este ora doisprezece și câteva minute și am plecat spre portul Kyrenia din Cipru. Pirații sunt legați și Ermin îi supraveghează. Înainte să ajungem acolo, îi vom lăsa pe o insuliță pustie din apropiere.

18 Septembrie 1900: Este ora patru și jumătate și am ajuns în portul din Alexandria. Am decis să mergem cu cămilele până la piramidă.

Am ajuns. Intrarea se face prin subteran, dar chiar aici se află prima capcană. Am studiat piramida două luni și știu fiecare capcană. Dacă calci pe o treaptă greșită, vei fi înțepat de mii de ace. Pe măsură ce vom înainta, capcanele vor deveni din ce în ce mai periculoase. Majoritatea acestora sunt misterioase, cifrate cu hieroglife. Este ora șase și suntem la ultima capcană. Până acum toată lumea a supraviețuit. Doar Ermin s-a rănit puțin la piciorul stâng. Dintr-o dată se aude un zgomet. În spatele nostru se află pirații. Noroc că armele cele moderne, tigăile, sunt și ele de față. Totuși, ciudat, nu sunt aici toți pirații. Probabil că majoritatea au renunțat la această aventură periculoasă. Căpitanul este aici. Unul dintre cei care era cu căpitanul a picat la ultima capcană. Ermin deja a început să lovească cu tigaia. Gratiela la fel. Toți s-au predat, în afară de căpitanul echipajului. Acesta însă nu știe capcanele și pică și el într-o groapă căreia nu i se vedea fundul.

Ajungem într-un final la cheie și ne întoarcem de unde am venit. Înainte de a pleca, aveam de gând să-l înștiințez pe conducătorul orașului că am reușit să luăm cheia.

21 Septembrie 1900: Suntem în spitalul unde se află fetița lui Carter. Cheia și-a făcut magia și a fost bine în câteva minute. Carter s-a bucurat să-și vadă fetița din nou sănătoasă, iar noi ne-am bucurat că i-am ajutat. Cheia vieții a fost înapoiată proprietarilor de drept, egiptenilor.

Nostalgia

Chirilă Alexandra, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

De stai s-ascuți, punând urechea la pământ
De nu elipești, cu ochii larg deschiși,
Și-auzi o liniște ca de mormânt
Degeaba dintr-o dată te treziși,
Visând

De te uimești, punându-ți întrebări,
Și-apoi înghiți în sec mirat,
Pe care oare din cărări?
Am petrecut sau am umblat,
Fugind

Te-oprește atunci și începe a zâmbi,
Gândindu-te la tot ce-a fost,
O clipă doar de ai putea privi
La tot ce nu mai are rost,
Râzând

Visul magic

Olivia Iova, clasa a II-a C
coord. prof. pentru inv. primar Tocaci Adriana

Noaptea trecută am avut un vis magic
în care mă aflam în Orașul Cărților.
Atunci când „am ajuns” acolo vremea
era însorită, numai bună de plimbare.

În timp ce admiram orașul,
lângă mine a venit Zâna Cărților.
M-am plimbat împreună cu ea prin oraș,
în timp ce am vorbit
despre magia cărților.
Finalul visului a fost superb,
deoarece „am părăsit”
orașul zburând cu o caleașcă
trasă de cai albi cu aripi.

Când m-am trezit am fost foarte fericită
pentru că „am vizitat” un oraș nou.

Vătcă Patrik, clasa a V-a D
coord. prof. Militar Adela

Sfărăilă Daria, clasa a VI-a E
coord. prof. Militar Adela

LIMBA ENGLEZĂ

ALWAYS AND FOREVER

Maia Bara, clasa a VII-a B
prof. coordonator Mirela Groza

When I was a kid I used to love Alice in Wonderland. I think that what Lewis Carroll meant by the quote "I can't go back to yesterday because i was a different person then "is that only a few hours can change a man completely but he's not the one saying it, Alice from the book Alice in Wonderland is. I believe that this is just her basically saying that so much has happened that she would rather focus on something else than spend time dwelling on the past.

The story was in no sense intended to be didactic; its only purpose was to entertain. One may look for Freudian or Jungian interpretations if one chooses to do so, but in the final analysis, the story functions as comedy, with dialogue used largely for Carroll to play on words, mixing fantasy with burlesque actions. Alice's Adventures in Wonderland represents the child's struggle to survive in the confusing world of adults. To understand our adult world, Alice has to overcome the open-mindedness that is characteristic for children. Apparently, adults need rules to live by.

I think Lewis Carroll is not just telling a children's story about a girl that is experiencing adventures and going on them , so it is safe to assume that he was trying to say something about the ways in which all of us eventually will grow older and should stop focussing so much and just live our lives the way we want to and stop letting ourselves to be controlled by someone else that isn't us. The big and important events in our lives change us so much and we don't even realize it ,so much that we can barely relate to the people that we used to be before them.

Every choice we make slowly, but surely turns us into a different person, and I'm 99% sure that some of us don't even realize it. This also applies on both our negative and positive choices.

It's tempting to just give up, to feel trapped, to think that from just a little mistake your whole future is on the line. But that's most definitely not true. You should always think about the fact that we always have another choice, that there is another path to go on, another mindset to set on. But at the end of the day, who are we to think that we are even a little bit close to what Lewis actually meant? Let's be honest, he was a genius, and we can only assume what was going on in his mind, let alone justify his most famous quote and the one that he is most known for.

Everybody has wished at least once that they could go back in time and do things differently, and there's no denying it. But we have to accept the fact that there's no going back in time to change things, and we just have to adjust to them.

To end this off, my personal thoughts on this famous quote are that you are your own person and should start acknowledging it and being aware of it. We are the ones in control of our lives and should never forget that.

ALICE IN WONDERLAND

I CAN'T GO BACK TO YESTERDAY BECAUSE I WAS A DIFFERENT PERSON THEN

Andrei Gabor, clasa a VII-a B
prof. coordonator Mirela Groza

This title is the line spoken by Lewis Carroll from Alice in Wonderland. The line exemplifies the fact that the mistakes of the past cannot be erased or redeemed because we cannot go back to the past. My opinion about it is that it is one of the most inspirational quotes and should be considered by every person.

The first time I heard the quote I didn't think much about it, but after that I realized the fact that being aware of the mistakes in the past can completely change a person and make them really different. I am firmly convinced that each of you has that thing that you desperately wish had not happened, maybe it is a fight with your parents, a lost bet or a simple failed dinner. All these mistakes slowly destroy us. But by realizing that we were wrong, we can become better people and slowly come to fulfill our dreams. There is no point in holding in bad events and we should all just let them be in the past and only hold in good times and memories because as Lewis Carroll from "Alice in Wonderland" said I can't go back to yesterday. If you still don't trust me then I will share with you my transformation.

At the beginning of the year 2019, I was really insecure about my disability and that only came with bad things, I started to be less confident in myself and to think that I am worthless. I started to be sad and some people even noticed it and used it against me. When I thought that everything would stay like this, I received help from my parents and I managed to get back on my feet and stand up for myself. Unfortunately what happened back then still haunts me.

You should never do the same mistake by thinking I was worthless. Everyone has meaning in life and even with the mistakes of the past we can still push forward and fulfill our meaning knowing that it is not a bad thing to ask for help about your past and that this is perfectly normal and you should not be ashamed of it.

The only things that can hold us back are our mistakes and if we can come to terms with ourselves we will no longer be affected by our mistakes or our past.

BEWILDERMENT

Andrei Mocuța, clasa a VI-a E
prof. coordonator Mirela Groza

We do not know who snorted
That spring has come...
The flowers or the butterflies?

Only on branches
The buds are bursting with joy.
Only the flowers feel
Spring coming to life.

Early in the morning at dawn
Beautiful flowers appeared.
They are telling spring
That they are starting their story.

THE PERFECT DREAM

Andrei Otoiu, clasa a VI-a E
prof. coordonator Mirela Groza

It was a rainy autumn evening. I was reading one of my favourite books Harry Potter and the Philosopher's Stone written by J. K. Rowling, when suddenly the main characters started jumping out of the book. The room was full of joy! I was really scared because I didn't know what was happening. In front of me were Harry Potter, Ron, Hermione and Professor Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, the headmaster of the wizarding school Hogwarts. When I turned my head because I had heard a strange noise, I saw Dobby hiding under my bed. He didn't know what was happening, either!

Albus Dumbledore was very nice to me and told me a lot of interesting things about mathematics. I told him that I am passionate about mathematics, especially logic problems. He was very attentive to what I was telling him while he was stroking his beard.

When I saw Harry Potter it was like I saw myself in the mirror. A nice boy, as tall as me, with a haircut and glasses similar to mine. I felt weird for a moment, but we had a great time. Harry Potter taught me Quiddich and we played together. I want to play this game again!

Ron told me a lot of secrets about Hogwarts, secrets that I didn't read in the book. While Dobby was making a mess in my room, Hermione, which is very beautiful by the way, gave me two books about science and robotics. A loud thunder woke me up. It was such a nice dream!

THE QUOTE THAT SAVED MY LIFE

Bâldean Mira, clasa a VII-a B
prof. coordonator Mirela Groza

An inspiring quote by Lewis Carroll is "I can't go back to yesterday because I was a different person then" from the book Alice in Wonderland. This is a brilliant print that serves an important reminder to just keep moving forward. At first this quote looks very easy because it's not hard to understand it but the more you analyze it the more complicated it gets.

A L I C E

— IN —

W O N D E R L A N D

While the literal meaning of this quote is connected to Alice from the book Alice in Wonderland because Alice was a different person the day before she went to Wonderland, Lewis Carroll tries to teach people that every single day has a different meaning in a person's life.

With the help of his book, Lewis Carroll reminded people not to get stuck in the past and focus on the future, because the future always holds something unexpected, meaning that it could be something that could ruin or enrich a life, something that could change a life completely.

A very important thing in a person's life is to always listen to their gut, because one day it might save that person's life. Our body always tries to communicate with us, using different feelings or pain.

Charles Lutwidge Dodgson, better known by his pen name Lewis Carroll, was an English author, poet and mathematician. His most notable works are Alice's Adventures in Wonderland and its sequel Through the Looking-Glass. He was noted for his facility with word play, logic, and fantasy. The author is a very inspiring person, we can see that through his success in life and through his wonderful novels. In every single one of his stories, he adds a quote helping people involuntarily and making people's life better.

The quote from Alice in Wonderland is very inspiring and true because every day we think differently, we act differently, we make choices that maybe the next day we wouldn't approve of and our opinions change very often.

A person should never be stuck on an action, a fight, a decision, a trauma from the past because it's very unhealthy and makes the person lose focus on the present moment, on the future or both.

Life is a skill, an adventure, a path, an experience, it is something that we, as living creatures, can't take for granted. In your life you might lose a battle, a competition, a friend, a relative, a game but you can never lose your life because it is priceless and you don't have another one to spare.

I really hope everyone will take the advice of Lewis Carroll to never regret the past and always move forward, because one day you will be grateful for the advice that he gave us.

THE STORY OF FROSTY AND CHAPPIE

Ilisie Andrei, clasa a VI-a D
prof. coordonator Florina Cordoş

In a world called Titrazuno there were 7 Gods that created The Shadow Monster. This Shadow Monster was unleashed and it was up to Frosty, Chappie and their friends to stop the evil that lurked in the dark.

Now I'm going to let the Gods speak to you. Be respectful please.

"Hello, and welcome to Titrazuno, my planet, my home. Here you will embark on the journey of your lifetime, meet interesting characters and villains. But where are my manners I am the person who created this world or as you might like it," said The God of Creation.

"You will see a beautiful world with life and beautiful creatures and creations of the smartest man who ever lived, Mr. Light. He is the one who created a lot of machines and even one of the best characters Chappie," said the The Goddess of Life."

"You will see loss and suffering but that's when our heroes will rise and defeat the evil that destroyed them. You will see the goals of these characters getting achieved or destroyed," replied The God of Death.

TIME OF JUDGEMENT

Written by: **Hățegan Bogdan Laurențiu**, X A

Illustrator: **Rianna Caroline Popa**, VII A

Teacher: Florina Păsculescu

I couldn't believe the moment had finally arrived. I was finally standing face-to-face with the being that had brought so much pain to me and countless other people. Malköv, the ruler of Negurön. His body was riddled with scars the colour of magma and covered in scales that acted as armour.

"So Miah, how does it feel?" he asked smugly. "Being so close to ending the evil that ruined so many lives. Too bad your friends can't help you anymore, they put up a pretty good fight" he said as his grin grew wider.

"I've had enough of your worthless words! I will avenge my friends. Your reign of terror ends today!" I screamed at the top of my lungs. "Those are some big words young man. Let's see if you can live up to them!" he shouted while dashing towards me.

The fight between us went on for hours. The floor of his enormous throne room was practically painted red with our blood. In the end, I managed to defeat him and his wretched empire.

When the battle ended, I went to see if my friends were all right. After taking some time to rest we returned to our home world of Galia. Having destroyed Malköv, the world, and the whole galaxy returned to a state of peace that wouldn't be disturbed again.

ARE SOCIAL NETWORKING SITES LIKE FACEBOOK THE BEST WAY FOR TEENAGERS TO COMMUNICATE?

prof. coordonator Florina Păsculescu

1. Duică Alexandru, clasa a VII-a A

Nowadays almost all teenagers use social networking sites, they can use it to text others, even though they don't know them.

Firstly, it's very comfortable to stay in bed or on the couch and text your friends or even your lover. There you can talk openly by sending funny reels and photos or even calling each other, But is it really beneficial? Teenagers forget how to socialize in real life because it's not that easy or even comfortable as it is on social media sites. What's more heartbreaking is that kids are not taught how to make friends, so they might feel more outsiders and they may fight episodes of depression.

In conclusion, I don't think that we shouldn't be using social media that much. It's ok if you just ask somebody about something on a social site, but only that.

2. Lupei Alexia, clasa a VII-a A

Firstly I think socializing is very important even if it is online or face to face. For people who have social anxiety it is easier to talk on these type of platforms.

In my opinion Instagram, Facebook and other apps where you can talk to people or your friends are really important. If you want to go and meet with them you can just text them or if you want to invite them to a party or a wedding you just have to send a link so they can confirm they are coming.

Social media is also dangerous for teenagers because they are very easy to influence so they have to be careful with meeting strangers online. Teenagers can assist to cyber-bullying and harassment and that can cause serious problems with their mental health.

In conclusion, social networking sites are helpful, but teenagers should learn to balance the use of their phones and try not to cause an addiction.

3. Mitru Bogdan, clasa a VII-a A

Facebook, Instagram, Snapchat, Twitter and TikTok are all social networking sites that people use to communicate. Many people think it is a good way to communicate, while some don't.

Nowadays many people think that all these social networking sites are a good way for teenagers to communicate but not the best since if you want to use them you need a computer or a mobile phone, and if you use them too much, your eyes may hurt. A lot of people think that these sites are a very good way for teenagers to communicate because these days the world isn't as safe as it was 10 or 20 years ago, and another reason that could make people think these social networking sites are a good way to communicate would be the fact that many teenagers use them at home, where their parents can see them and stop them if they use them too much.

So, to sum up everything that has been stated so far, we conclude that these sites that teenagers use are a very good way for teenagers to communicate, but if they use them too much, they can be harmful. So, if you use them more than 4 hours a day, I honestly recommend going outside and touch some grass once in a while.

Illustration:
Ropan Maria
cls. a VI-a D

4. Răzvan Burlacu, clasa a VII-a A

Firstly, social network sites are not really dangerous, but rather entertaining especially when you talk to random people. Of course, these sites can be used to talk to your friends and strangers.

Secondly, social network sites are almost the best way to communicate because you can talk with your friends from a long distance even with friends you made online, though many people prefer talking in person more. More about this topic is the danger of annoying people for one or other reason and they can get your exact location and full name. That is why you have to be careful not to get too annoying.

Lastly social network sites are a great way to communicate, but they can also be dangerous. Personally I prefer talking in both ways even though many people prefer talking more in person. The only difference between talking online and face to face is that online one cannot see the person as much or as often.

5. Rațiu Codrin, clasa a VII-a A

Twenty years ago, teenagers had to communicate face-to-face. Nowadays, most teenagers use different sites or apps like Instagram and Discord, but are these the best way for teenagers to communicate?

Firstly, the sites and the apps allow teenagers to communicate anywhere and anytime. Sending text messages is quick, so you can keep in touch with your friends that are far away from you.

However, there are negatives. For one thing, you might not have a signal or acces to Internet. In addition, if your battery runs out, maybe you won't be able to talk to your friend. Lastly, one might encounter an online psychopat with a fake account, and that might get dangerous

On balance, I think social media networks can be useful if you have a friend that is far away from you. Nevertheless, you shouldn't use them too much.

6. Muntean Daria, clasa a VII-a A

Nowdays, phones are a very popular thing and that means many people use them. They are developing year by year, fact that creates more apps. What kind of apps do you think are going to show up in the next ten years? What about twenty?

Every person has a phone, even teenagers. They prefer the new social media platforms like Instagram, Facebook, Snapchat and WhatsApp. They can communicate through text messages, photos, videos or they can even talk on face time and calls. But are they the best way to communicate?

In my opinion, this way to talk with other people has disadvantages and advantages. The teenagers can communicate at any time and in any place. They can send pictures and videos of them, but their location can be seen by friends and family and if they are in danger there is a chance that they will be saved. Phones are very useful, but if they are used often, they harm your health and the media social apps can be a little too complex and the fact that your life can be there is not such a good thing.

So, social media platforms can be the best way to communicate, but it depends on the person using them and what he or she likes.

7. Eric Dehelean-Kaminszky, cls a VII-a A

The launch of Yahoo in the 90's was an inspiration for many other companies to create their own social networks. Nowadays, teenagers use networks such as: Facebook, Instagram, Twitter, Reddit and many more. These can help you keep in touch with your friends and you might also meet new people.

Still, we may find certain problems. For example, you might be too focused on texting than learning so you'll get bad grades. Another example would be when you meet strangers that turn out to be bad people.

Taking everything into account, I strongly believe that social networks are useful for communication as long as we use them with moderation.

8 Muntean Daria, clasa a VII-a A

Nowadays sites like Facebook are very popular and many teenagers use them. Is Facebook the best way for teenagers to communicate?

Sites such as Facebook are useful because teenagers can discover more about people from different countries through their posts. These sites are very cheap and in addition you don't need to pay taxes because the messages are sent through WIFI. One more advantage is that you can call people, too.

However, there are some negatives. Firstly if the teenager is not aware enough he/she could give their address to random people. Social sites are very dangerous and parents should look at who their kids are talking to. In my opinion every teenager should watch some videos about how people explain about staying safe while using the Internet.

In conclusion, I think social networking sites are useful, but also dangerous. Nevertheless, teenagers shouldn't use them too much. However I strongly believe that all teenagers should use networking social sites and also socialize in real life.

9. Bodonea Darius, clasa a VII-a A

Nowadays sites like Facebook are very popular and many teenagers use them. Is Facebook the best way for teenagers to communicate?

Sites such as Facebook are useful because teenagers can discover more about people from different countries through their posts. These sites are very cheap and in addition you don't need to pay taxes because the messages are sent through WIFI. One more advantage is that you can call people, too.

However, there are some negatives. Firstly if the teenager is not aware enough he/she could give their address to random people. Social sites are very dangerous and parents should look at who their kids are talking to. In my opinion every teenager should watch some videos about how people explain about staying safe while using the Internet.

In conclusion, I think social networking sites are useful, but also dangerous. Nevertheless, teenagers shouldn't use them too much. However I strongly believe that all teenagers should use networking social sites and also socialize in real life.

10. Stănescu Iris, clasa a VII-a A

Nowadays, phones are very popular devices which keep developing from a model to another. Most of them already have social media apps, such as Facebook, Twitter and Snapchat. People, including teenagers, benefit from these apps, but they also have the possibility to use the basic ones, like the Phone, the Mail, the Camera and the Message app. Most teenagers choose the new social platforms, but are those good for them?

For example, let's talk about Facebook. It's a well-known social media app, used for posting pictures or texts, chats and even phone calls! It is useful for teenagers because they can talk to their friends and family anywhere. They also have the opportunity to know other people and make posts about the things they like. It is a free app and it has many facilities that help users chat, phone or take pictures.

However, this app has disadvantages, too. Using Facebook may test your patience, because it shows a lot of ads. It cannot be used offline, because it is connected to the Internet. It can also affect the teenagers, due to the filters used frequently, which change the appearance, making some of them feel insecure. On such platforms there can be careful who they talk to and how much time they allow to social media, compared to other activities in their life.

11. **Esposito Diana**, clasa a VII-a A

Back in the day there were not social networking sites like Instagram, Twitter or Facebook. People used to communicate face to face or through letters, but now everyone has at least one social networking platform. Social networking sites may help not only kids but people in general to communicate with others if they are not comfortable talking in person. Comparing the past with the present, sending a text is faster than sending a letter to the person you want to talk to and you can also call.

However, there are many negative things to talking online. Firstly, it can be very dangerous, nowadays, even little kids have phones and they do not know what the real world is like. For example, they can give personal information without even realizing it. Social networking sites are not safe at all, you can lose your account or even get hacked. Spending too much time on your phone can cause bad habits like addiction. Being so attached to it that you cannot do anything without it might cause anxiety, depression and a general bad mood.

On balance, I think social networking sites can help you, but also bring you down.

12. **Raşca Eduard**, clasa a VII-a A

Many years ago, there weren't quality smartphones, and the communication was much harder than now. In the 19th century there weren't social networking sites. But in 2004 a man called Mark Zuckerberg - a very good programmer - created Facebook. It wasn't so popular then, but in the present, it is in the top of the most popular social networking sites.

Firstly, I don't think the best way for communication is Facebook or other social networking sites, because people need to know each other face-to-face, and I don't think it's a good idea of socialising.

But there are some pluses of texting your friends online and talking to them because you can write to them every time, you can meet easily, you can also make video calls from where you are to see your friends too. In conclusion, there are some pluses and minuses for this topic, but I think the best way of communication is the one where, you can talk to each other not virtually, but in real life, it's healthier for you.

13. **Găleanu Fabrian-Darius**, clasa a VII-a A

Social networking sites were and still are very popular, for example, Facebook. It is used by teenagers and adults, even after almost 20 years from its creation. However, are social media sites the best way to communicate for teenagers?

They can be useful. Firstly, they allow teenagers to easily message their friends or family. Secondly, they can help teenagers keep up to day with the important news. What's more, social media sites allow teenagers to talk with people from all over the world and they are also a good way to spend a bit of one's free time.

However, there are negatives. Nowadays, many teenagers spend too much time on social media. Secondly, social media sometimes makes teenagers upset and less friendly. Lastly, social media can hide some dangerous people like predators or hackers who can fool teenagers.

On balance, social media sites are useful for teenagers, but they are clearly not the best way for them to communicate.

14. **Tănasie Marco**, clasa a VII-a A

There are some people who think social media sites are good and useful and some people who think social media is a bad thing for them.

Firstly I think social media sites are useful nowadays and easy to use. You can chat with anyone everywhere. It's hard to use them if you are in the countryside.

Secondly in some cases they are a waste of time for some people. Some are in love with these sites because they are using them all day. These sites aren't healthy for our brains, and they are dangerous for underaged people. Some are posting bad content and indecent photos or videos.

Lastly I think you should use social media only when you really need it because you can fix something really fast.

15. **Ionică Paula**, clasa a VII-a A

Facebook is one of the most used sites to communicate. But, why is that so? Well, because it's easy to use.

Firstly, on Facebook, you can post a picture of what you're doing, and when your friends will open the app, they will automatically know! Using the "comment" feature they can respond quickly and even to one another. A different feature I think is really great is that Facebook saves all your pictures in a folder called "Memories" where you can look back at all the things you did in the past.

Personally, I use Facebook for its Marketplace. People use that part of the app to sell or buy things. I don't buy anything, but I like looking on it. It brings me joy for some reason.

However, what I don't like about it is that it can be really hard to navigate, especially when you start using it. My mother has been using the app for years, but she stills has a hard time getting around it sometimes. In addition, the app can be used by anyone of any age. Yes, the app is supposed to be for adults only, but many children break that rule. It is very dangerous for them as there are many malicious people. Nevertheless, Facebook is nice as long as you use it carefully. And, obviously, that applies to every app, not just Facebook.

16. **Pabin Karina**, clasa a VII-a A

Twenty years ago, there weren't any social networking sites and people were communicating through letters, but since mobile phones, along with social networking sites were invented, teenagers can communicate fast and easily with each other.

With the help of social networking sites like Instagram, Facebook, Snapchat etc., the message is sent nearly instantly. You can share your location with your family (to not get them worried) and also create stickers or GIF's to make conversations more fun.

However, there are some bad aspects about these "social media platforms". For instance they don't work without wi-fi so if you are in the countryside or anywhere where there is no internet you can't talk to anybody. Also, a psychopath could make a fake account and text you pretending to be someone else and wanting to be friends with you and meet up and God knows what's in their mind.

Nevertheless, teenagers should use social networking sites, but only talk to people they know and trust.

17. **Bălaj Luis**, clasa a VII-a A

Although Facebook was released in 2004 it's still one of the most popular networking sites, but is it the best? Facebook has features where you can chat with people and you can post photos or videos that your friends or random people can reply to, so it's very easy to interact with others.

Though Facebook is a very good app, it is mostly used by adults, teenagers prefer to use newer apps such as Twitter or Instagram, even though Facebook has the same features.

In conclusion, although Facebook is a good app for interacting with other people, newer apps are suited for teenagers since the users are mostly of their own age. Nevertheless, teenagers should still interact face to face even though it is much easier online.

18. **Mureşan Bianca**, clasa a VII-a A

Mobile phones are an important part of our lives. Even though, at first, phones were only used for calls, nowadays they have developed more and have more features.

Every teenager has a phone these days. It is also useful because they can keep their parents aware of where they are and what are they doing. What is more, phones have apps for communication. And that is great, because they can talk with anyone anytime in case of an emergency.

But apps like Facebook are not always best for kids. You never know what kind of people you talk to. It is preferred that adults spend time on that type of apps, because they are more mature. However, the best way might be to call and to use these apps only if it is necessary.

19. **Bar Ştefi**, clasa a VII-a A

Are social networking sites the best way to communicate? Teenagers are always on their phone and talking to each other on networking sites like Instagram, Facebook, Snapchat, etc.

Firstly, teenagers can send messages for free because they use Wi-Fi. They can contact each other very fast. You can share your location to your parents so they don't worry.

However, there are some negative things. You might not have signal or a hacker can steal your account and pretend to be you.

In my opinion, it is good for teenagers to talk to each other on networking sites, but they must be careful who are they talking to. They shouldn't use it too much or too less for not being antisocial.

20. **Ungurean Patrik**, clasa a VII-a A

Are social network sites like Facebook the best way for teenagers to communicate? Nowadays is impossible to find a teenager without having 1 account on a site like Instagram, Twitter, Snapchat, TikTok, etc.

Firstly, they allow teenagers to communicate with a person without knowing their phone number. Social networking helps you post things about your life like photos, opinions and many more.

However, most people think it is negative because you might meet dangerous people. Secondly using social networking all the time can turn into an obsession which is not good.

On balance, I think social networking has improved. Nevertheless, teenagers shouldn't talk to strangers and use it too much.

21. **Kharchenko Sasha**, clasa a VII-a A

Nowdays people have more and more gadgets, but there are advantages and disadvantages when using them.

Firstly, there are a lot of chat apps like WhatsApp, Viber, Telegram, Instagram and others.

People can call each other any time, write messages and this is really important today.

But unfortunately, not all people use social media to a positive ending. There are a lot of bad sites, and apps that some people use in order to manipulate.

In conclusion, I think it is good that we have phones and Internet, but it is important to use them correctly.

22. **Popa Rianna Caroline**, clasa a VII-a A

When smartphones appeared in the early 2000's, social networking started being popular among teens and young adults. That is when Instagram debuted, too.

Nowadays even more people use it and it is nearly the most used app. Instagram can be used for communicating with friends from all over the world for free, posting short stories that will last only 24 hours and you can follow celebrities and see parts of their life that they post on their social account. In addition, if you gather a significant amount of followers, you can get paid to post different things on your social account.

However, spending too much time on social media can affect your day-to-day life. It can result in negative consequences such as addiction. Using social media can lead to physical and psychological addiction because it triggers the brain's reward system to release dopamine, the "feel-good" chemical. Another negative consequence is spending less time doing off-line activities like reading, doing sports or just going out on walk. You can even get anxiety or depression. Increased isolation, low self-esteem and poor work or school performance are some of the effects of social media addiction. Instagram may also put children at heightened risk of various commonly associated with social media such as: cyber-bullying predators, scams and being exposed to inappropriate content. In my opinion Instagram can be harmful if used a lot by teenagers, but if you are careful it can be very entertaining and fun.

23. **Caracioni Victor**, clasa a VII-a A

Social networking sites have become an integral part of our lives, and teenagers are no exception to this trend. These online platforms have revolutionized the way people interact with each other and have opened up a whole new world of communication possibilities. While social networking sites have many benefits, it is still debatable whether they are a good way for teenagers to communicate.

On the positive side, social networking sites provide an easy and convenient way for teenagers to stay connected with their friends and family. They allow teenagers to share their thoughts, ideas, and experiences with their peers, regardless of distance. Social networking sites also provide a sense of belonging to teenagers by allowing them to be a part of online communities that share their interests and hobbies.

However, social networking sites have their downsides as well. One of the biggest concerns is that teenagers may become addicted to these sites and spend too much time on them, which can affect their academic performance and social life. Social networking sites may also expose teenagers to cyber-bullying and online predators, which can have serious consequences on their mental and emotional well-being.

In conclusion, social networking sites have both benefits and drawbacks when it comes to teenagers' communication while they provide a convenient and accessible way for teenagers to stay connected with their parents.

24. **Filip Victor**, clasa a VII-a A

Are social networking sites the best way for teenagers to communicate? If you browse the internet you will see that there are many platforms where people can talk to each other.

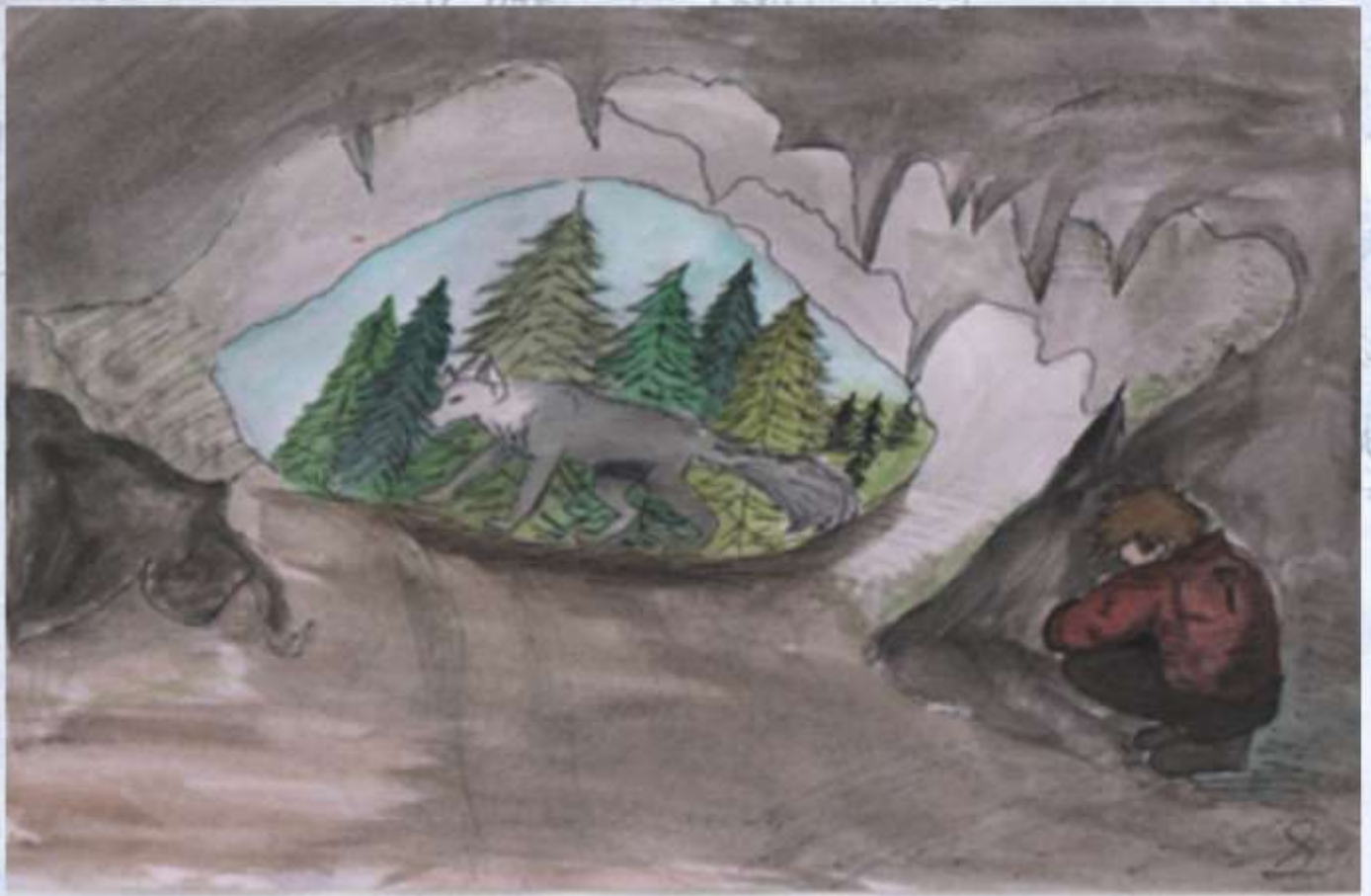
It is a good thing because you can text your friends any time you want. You may also find other users you can become friends with.

However there are some negatives. You can meet bad people and you can also find bad content for you like disturbing images. Your phone could also run out of battery or the platform could have an emergency shutdown. In conclusion, social networking sites are a good idea as long as one does not forget to communicate in real life with real people and real friends.

MANEK MOUNTAIN

Written by: **Dennis Harcu, X A**

Illustrator: **Rianna Caroline Popa, VII A**

I couldn't believe the moment had finally arrived. After months of planning, I was finally ready to embark on a hike up the Manek Mountain. Countless creepy stories had been told about this mountain, trying to scare people. As I set out on my journey, I felt a sense of excitement building up inside me. The trail was steep, and the path was narrow, but I didn't stop until I made it to the top. The air was fresh, and the trees were covered in autumn colors. As I climbed higher, I noticed something strange happening around me. The trees were growing thicker, the branches seemed to be closing in on me, the air was growing colder, and the strange noises were coming from afar. Suddenly, I saw something moving in the shadows. It was a dark figure, almost looking similar to a wolf, but bigger and with glowing red eyes and razor-sharp teeth. I froze in terror, not knowing what to do.

The creature charged towards me, and I ran for my life, trying to find a place to hide. I stumbled through the forest, with the creature hot on my tracks. I was sure that I was going to die.

But just when all hope was lost, I found a tiny opening to a cave, fortunately the creature was too big to enter, and I waited in silence. As the minutes ticked by, the creature seemed to have vanished. I emerged from the cave, shaken but alive.

The rest of the hike was uneventful, and I made it to the summit of the mountain. But the memory of the creature stayed with me, I knew that I would never go back again to Manek Mountain.

LIMBA FRANCEZĂ

MA MÈRE

Hebriștean Marc, clasa a VII-a C,
coord. prof. Blaga Alexandra

Il n'est rien de plus précieux qu'une mère
Qui, dans ses bras, te portes depuis tes premières heures,
Qui, pour t'aider, est toujours la première
Qui aime, qui donne et porte ta douleur.

Il n'est rien de plus précieux qu'une mère
Qui t'encourage quand tu es au plus bas
Et quand la vie te pèse, te désespère,
Elle te console et te prends dans ses bras.

Il n'est rien de plus précieux qu'une mère
Qui reste ton refuge pour la vie,
Et dans ton cœur tu gardes toujours chers,
Les beaux souvenirs quand ta maman sourit!

LE PRINTEMPS

Mira Bâldean, clasa a VII-a B,
coord. prof. G. Dehelean

Le printemps
Est très content
Parce que l'hiver est passé
Le soleil est amusant
Avec ses fleurs préférées
Les nuages jouent dans le ciel,
L'herbe dans les jardins est verte

Tout est nouveau et très beau.

Sur notre unique planète
Les enfants jouent dans le parc
Ils dessinent des fleurs sur l'asphalte
Avec amour, les parents
Regardent leurs jeux et chants
Nous sommes heureux avec la vie

Printemps est finalement ici!

30 ANS DE FRANCOPHONIE

Tripșa Darius, clasa a IX-a A
coord. prof. Blaga Alexandra

Il y a trente ans, la Roumanie devenait membre de l'Organisation Internationale de la Francophonie, qui regroupe aujourd'hui 88 Etats et gouvernements membres ou observateurs. Cet anniversaire est l'occasion de célébrer la richesse de la langue française et de sa culture en Roumanie, ainsi que l'importance de l'apprentissage du français pour les jeunes.

Le français est une langue très utile pour les études, le travail et les voyages. Elle est parlée sur tous les continents et ouvre de nombreuses portes dans le monde professionnel. De plus, la culture francophone est riche et variée, offrant une grande diversité de musiques, de littératures et de cinémas.

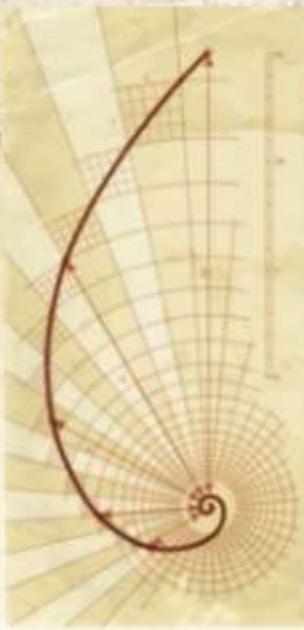
En ces temps incertains, où le monde est de plus en plus interconnecté, il est primordial de maîtriser une langue internationale telle que le français. Elle nous permet de communiquer avec des personnes de toutes nationalités et d'élargir notre horizon culturel.

CONEXIUNI NĂSCUTE DIN INOVAȚIE

O DATORIE DE ÎMPLINIT

Onaca Timotei, clasa a X-a A
coord. prof. Militar Adela

Viața omului pe pământ este împărțită în patru perioade: copilăria, adolescența, maturitatea și bătrânețea. Fiecare dintre aceste perioade presupune evenimente fericite și nefericite. Odată cu timpul și viața merge înainte, parcurge perioadele și apoi se încheie. În cele ce urmează voi vorbi despre ultima perioadă a vieții omului pe pământ: bătrânețea. Aceasta este o perioadă foarte importantă pentru că ne aduce aminte cât de trecător e omul și cât de aproape este de veșnicia cu/sau fără Dumnezeu.

Pe oamenii care ajung la anii bătrâneții îi felicităm, mai ales dacă împlinesc un număr frumos de ani de viață. Povara anilor pe care o poartă acești oameni este neasemuit de mare pentru că viața pe pământ nu e ușoară. Așa cum spune Eclesiastul la sfârșitul cărții sale și cum poate confirma fiecare om în vârstă, în această perioadă corpul uman își pierde din putere, din sănătate, din vlagă, din frumusețe și devine slab, neputincios, obosit și degradat. Această degradare a trupului omului este o lege al lui Dumnezeu care la căderea în păcat a primilor oameni. Acesta a spus că omul se va întoarce în pământul din care a fost luat. Iov, în cartea sa, spune că omul care trece din viață la anii bătrâneții seamănă cu un snop strâns la vremea lui (Iov 5:26). Astăzi ne face să credem că e normal ca un om bătrân să moară și că nu e normal ca tinerii sau adulții să moară la mijlocul vieții lor.

Din familie suntem învățați de părinți să respectăm pe cei mai în vârstă, să le oferim locul nostru pe care să se așeze, să le dăm o mână de ajutor și chiar să-i cinștim. Înțeleptul împărat Solomon a zis în cartea Proverbelor că perii albi sunt o cunună de cinste și o podoabă pentru cei bătrâni (Proverbe 16:31; 20:29). Experiența și înțelepciunea pe care le dobândește omul de-a lungul anilor îi aduc cinste și vrednicie.

Ca tineri, suntem datori înaintea lui Dumnezeu să ajutăm pe cei mai în vârstă. Datoria asta vine din faptul că ei au fost la un moment dat un sprijin pentru noi, ne-au dat o creștere bună și o educație ca să fim oameni și să avem succes în viață. Mă refer în special la părinții și bunicii noștri. Ei ne-au purtat de grijă, ne-au ocrotit și ne-au vrut mereu binele. Și niciodată în viață nu le vom putea mulțumi îndeajuns. De aceea, atunci când au nevoie de noi, să fim dispuși să ne oferim cu toată dragostea. Dumnezeu a lăsat această poruncă printre cele 10 porunci fiind însoțită de o promisiune: „ca să îți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ” (Exod 20:12). Chiar fericirea noastră și armonia pe care o vom avea în propriile familii depinde de comportamentul nostru față de părinți și de cei mai în vârstă. Apostolul Pavel spune în Epistola întâi către Timotei în felul următor: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” Această înseamnă că pe primul loc trebuie să punem familia și apoi prietenii și vecinii și ceilalți.

Dar ne punem întrebarea: **Cum îi putem ajuta pe cei vârstnici? Ce nevoi au ei?**

În primul rând, ei au nevoie de un sprijin fizic. Datorită slăbiciunii trupului lor au nevoie de cineva pe care să se sprijinească, nu pot sta mult pe picioare și au nevoie să se așeze, nevoile primare trebuie îndeplinite cu mai multă grijă, inclusiv hrana și păstrarea sănătății. Din acest motiv, noi care suntem mai în putere, mai sănătoși, trebuie să le răbdăm slăbiciunile, să îi acceptăm așa cum sunt, să îi înțelegem și să le oferim ajutor: acasă, pe stradă, în tramvai, în piață și oriunde vor fi. Ei au nevoie și de supraveghere și de sprijin sufletesc și material.

Pe de altă parte, sufletele lor au nevoi emoționale. Doresc să primească atenție, să vorbească cineva cu ei, să se simtă împliniți. Deseori îi atacă sentimentul singurătății și sunt măcinați de diferite gânduri, regrete sau dezamăgiri. În acest sens trebuie să intervenim neapărat cu încurajări, amintiri frumoase care să ridice moralul persoanei respective. Cei care sunt și văduvi și chiar trăiesc singuri se bucură chiar de prezența noastră și se bucură să ne primească în casa lor. Pe aceștia trebuie să îi vizităm mai des, să le facem mici cadouri și să acceptăm bunătatea și ospitalitatea lor.

Nu în ultimul rând, în ultima perioadă a vieții, oamenii au nevoi spirituale cât mai mari. Păcatele sau greșelile din trecut îi mai frământă și sufletul lor are nevoie de eliberare și vindecare. Conducătorii Bisericii și familia au un rol deosebit în consolarea celui vârstnic. Rugăciunea este un mijloc prin care cel vârstnic este întărit în duh și în trup. El trebuie să își mărturisească problemele, poverile, pentru că singur nu le mai poate rezolva și în cel mai scurt timp trebuie să dobândească libertatea sufletului și pacea cu Dumnezeu. Preocuparea celui vârstnic este să se pregătească pentru întâlnirea cu Creatorul său.

În ziua de azi, tinerii sunt tot mai închiși față de cei mai în vârstă. Cu părinții se mai înțeleg cumva, dar de bunici uită tot mai des. Uită să îi sune măcar sau, dacă e vorba de o vizită, ei refuză, pentru că atmosfera în care trăiesc bunicii lor pare plictisitoare și învechită. Se produce o distanțare tot mai mare între tineri și adulți sau chiar vârstnici. O cauză este și diferența mare de ani dintre generații și evoluția lucrurilor în acești ani. Oricum ar fi, e important să avem o legătură strânsă cu familia noastră pentru că ei vor fi mereu acolo să ne ajute cu tot ce pot. Chiar dacă noi, ca tineri știm mai multă tehnologie și teorie, ei au trăit o viață, s-au confruntat cu problemele vieții (cu care ne vom confrunța și noi de-altfel) și sunt în măsură să ne învețe să păstrăm valorile morale care sunt cele mai importante. De aceea, când primim un sfat de la cei mai în vârstă, să nu arătăm cât suntem de deștepți ci să ne gândim de mai multe ori și să păstrăm sfatul, deoarece cănva ne va fi de folos. Apostolul Petru, în prima sa epistolă, se adresează tinerilor astfel: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie.” Tinerii trebuie să fie ascultători, supuși și să fie gata să învețe de la cei mai bătrâni. Dumnezeu pune foarte mult accent pe smerenie și pe ascultare. „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”, spunea prorocul Samuel. Nu putem spune că îl ascultăm pe Dumnezeu dacă nu ne pasă de cei mai în vârstă și dacă ne răstim la ei cu ego-ul nostru.

Și cei bătrâni sunt oameni care mai greșesc. Dacă au ajuns la anii aceștia nu înseamnă că au ajuns la perfecțiune, deci nu trebuie să avem foarte mari pretenții de la ei. Cum am spus mai devreme, cu deteriorarea trupului acesta uman, ei pot greși mult mai mult decât noi. Dacă vrem să dăm un sfat unui bătrân sau să îl învățăm ceva nou sau să-l muștrăm, trebuie să o facem într-un anume fel. Nicidecum cu mândrie, răutate sau pe un ton ridicat, ci cu blândețe, dragoste și răbdare. Apostolul Pavel spune „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată” (1 Timotei 5:1).

Într-un final, noi care suntem astăzi tineri vom ajunge în perioada bătrâneții așa cum spune și proverbul: „Cinstește pe cei bătrâni, căci poți ajunge și tu bătrân.”, iar Dumnezeu va face în așa fel încât să culegem ce am semănat în tinerețea noastră. De aceea e bine să facem ultima perioadă a vieții mai ușoară pentru cei care trec prin ea.

ÎN UMBRA TAINICĂ A MĂNĂSTIRII BODROG: LEGENDĂ ȘI SPIRITUALITATE ÎN INIMA ARADULUI

Pătru Maria Ștefania, clasa a VII-a C
prof. coordonator Cazacu-Golea Liliána

Legendele locale din Arad pot captiva atenția oamenilor, transportându-i într-o călătorie fascinantă prin trecutul încărcat de mistere și povestiri vechi. Prin îmbinarea istoriei locale și a tradițiilor populare, aceste legende devin povești care ne conectează cu rădăcinile noastre și ne dezvăluie aspecte unice ale unei comunități.

Aradul, un județ plin de istorie și cultură, găzduiește numeroase legende străvechi, care s-au transmis de-a lungul generațiilor. Fiecare poveste reprezintă o fereastră către trecut și ne oferă o perspectivă mai profundă asupra modului în care oamenii trăiau și percepeau lumea în acele vremuri.

De la povești despre personaje mitice și creaturi supranaturale, până la întâmplări remarcabile ce s-au desfășurat în locuri emblematice, legende precum cele din Arad păstrează viu spiritul locului și îl fac să strălucească într-o lumină specială.

Pe lângă aspectul lor fascinant, aceste legende oferă și o perspectivă asupra valorilor și tradițiilor comunității locale. Ele ne dezvăluie modul în care oamenii din Arad și-au transmis învățămintele și au consolidat identitatea lor colectivă prin intermediul acestor povești. Fiecare legendă este o mărturie a trecutului și a modului în care acesta a modelat comunitatea și a influențat evoluția sa de-a lungul timpului.

Împreună, vom explora una dintre cele mai captivante legende locale din Arad, dezvăluind misterele și învățămintele ascunse în spatele acestor povești pline de farmec. Prin studiul și păstrarea acestor legende, ne asigurăm că moștenirea noastră culturală și tradițiile noastre rămân vii și sunt transmise mai departe către generațiile viitoare. Astfel, ele continuă să ne inspire și să ne conecteze cu istoria și cu locurile în care trăim.

Această incursiune în lumea legendelor poate începe cu Mănăstirea Bodrog. O legendă veche spune că mănăstirea a luat ființă după ce un taur din turma unui păstor a scos cu coarnele din pământ Icoana Maicii Domului cu Pruncul Iisus, icoană făcătoare de minuni. Exact pe acel loc, credincioșii au construit o biserică. Pentru a confirma datele tradiției, se mai păstrează încă, în biserica mănăstirii, capul taurului care a descoperit Icoana, precum și Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului, la care, de secole, credincioșii din câmpia Aradului și mai de departe vin aici spre a se închina icoanei, pentru a rosti rugăciuni și pentru reculegere spirituală. În exteriorul bisericii, pe zid, este o inimă din piatră, iar credincioșii se opresc aici pentru că au credința că, dacă își lipesc urechea de piatră, se aud bătăi de inimă.

Punând piciorul pe teritoriul acesteia, simți cum pășești în altă lume, o lume nu atât de îndepărtată cum ai fi crezut, o părticică de Rai.

Impozantă și plină de secrete, Mănăstirea ascunde și o altă legendă, nu la fel de spusă...

O altă legendă se referă la sicriul pe care îl putem zări chiar la intrare. Povestea aceluși sicriu este despre unul dintre călugării mănăstirii, pe nume Metodie, care odată ce și-a ales drumul în viață și-a dedicat-o în slujba Domnului și a rupt orice legătură cu lumea de afară. Într-o zi a fost căutat de către mama lui, care de la bun început nu a fost de acord cu drumul ales. Metodie a refuzat să o vadă, trimițând-o astfel înapoi acasă. Supărata și deranjată de atitudinea lui, mama lui Metodie l-a blestemat chiar în poarta așezământului monahal, cu mențiunea că atunci când va muri, să nu-l primească pământul, așa cum nici el nu și-a primit mama. După ani de zile, când călugărul Metodie a murit și a fost înmormântat creștinește, sicriul său a ieșit din pământ. Cei din mănăstire au încercat să sape gropi mai mari, însă fără niciun rezultat. Sicriul în care se afla trupul lui Metodie continua să iasă din pământ. Atunci, pentru ca adormitul să-și poată găsi odihna veșnică, conducerea mănăstirii a întocmit o slujbă de înlăturare a blestemului și a hotărât să construiască un mormânt din piatră, la suprafața Pământului.

Acesta este doar una dintre legendele locului, legende ce au puterea de a captiva imaginația și de a ne transpune într-un univers plin de mister și magie. Ele își au rădăcinile în tradițiile locale, în credințele populare și în întâmplări care s-au petrecut de-a lungul secolelor.

POVESTEA LUI APOLODOR

Grafica: **Burcău Ruxandra**
Coordonator, prof. Militar Adela

INCURSIUNI ÎN PASIUNI

DANSUL ÎN VIAȚA MEA

Anamaria Vintilă, clasa a VIII-a D
coord. prof. Giordiana Dehelean

De când am fost mică, am avut talentul mișcării, talentul muzicii și al exprimării sentimentelor prin artă. Tot ce traseam dansând prin casă, era legat de o emoție. Fiecare persoană are un mod unic de a-și transmite sentimentele, al meu fiind prin arta dansului. Dansul sportiv este granița dintre sport și artă, este firul de comunicații dintre efort, dedicare și fericire.

Dansul sportiv este cheia care, după multă muncă și durere, îți deschide ușa trăirii și exprimării sentimentelor. Toată cariera unui dansator constă în acea cheie care înseamnă: antrenamente, sacrificii, răbdare, perseverența, disciplină și forță, ca mai apoi, această cheie să deschidă ușa spre victorie și spre trăire.

Drumul meu în dans sportiv a început acum 7 ani. Nu mi-am închipuit niciodată că pot ajunge la o asemenea performanță, la care mă aflu acum. Eu activez la unul dintre cele mai bune cluburi din țară, de aproximativ 5 ori pe săptămână câte 4-5 ore/zi. Acum un an, am devenit campioană națională la clasă C latino, la categoria de vârstă 14-15 ani, iar anul acesta am intrat în lotul restrâns de dansatori (primele 6 perechi ale țării) în urma Campionatului Național al României.

În evoluția mea am reprezentat țara la concursuri internaționale cu mult succes...

Acest sport te dezvoltă atât fizic, intelectual, cât și artistic și elegant, făcându-te o persoană foarte disciplinată și puternică. Dansul sportiv te educă, te învață ce înseamnă câștigul prin muncă, respectul și te ajută să te înțelegi pe tine mai bine, să-ți dezvolți emoțiile armonios, în legătură strânsă cu tehnica mișcărilor și a melodiei.

UNE SEMAINE FRANÇAISE À....CLUJ-NAPOCA

Alesia-Oana Murari, clasa a VIII-a D
prof. coord. Giordiana Dehelean

În acest an, Olimpiada națională de limbi romanice a avut loc la Cluj-Napoca, în perioada 9 – 13 aprilie.

Am plecat din Arad, duminică dimineața, iar drumul până la Cluj-Napoca l-am parcurs cu autocarul. Am ajuns la hotelul *Univers T* de 3 stele, situat într-un cadru natural minunat pe malul Lacului Gheorgheni și lângă centrul comercial Iulius Mall. Hotelul e foarte frumos amenajat, cu camere curate și paturi confortabile. Împreună cu mine din Arad au mai participat la olimpiada de limba franceză și Mititel Albert (clasa a VII-a), Ile Damaris (clasa a IX-a), Goină Daria (clasa a X-a) și Ciacli Stefan (clasa a XI-a). Am fost însoțiți de doamna profesoară Cristina Preda care ne-a îndrumat pe tot parcursul olimpiadei.

După ce am ajuns, ne-am îndreptat spre *Sala Auditorium Maximum*, unde s-a ținut Gala de deschidere. Pe lângă multele încurajări primite de la organizatorii evenimentului și de la reprezentanții corpului diplomatic francofon, au fost și câteva momente artistice: o interpretare deosebită de pian și vioară și câteva momente de balet. După încheierea programului, toți participanții au luat cina împreună la restaurantele hotelurilor unde au fost cazați. Mâncarea a fost foarte gustoasă, iar seara ne-am petrecut-o pregătindu-ne pentru a doua zi.

Luni, după micul dejun, fiecare elev participant la olimpiada națională de limba franceză a susținut proba scrisă la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”. Proba a început la ora 10 și a durat 2 ore pentru elevii de gimnaziu și 3 ore pentru cei de liceu. După probă, am primit fiecare prânzul, iar apoi am avut la dispoziție 3 ore pentru a vizita orașul. Am vizitat *Catedrala Ortodoxă din Cluj-Napoca*, situată în Piața Avram Iancu și *Biserica Romano-Catolică Sfântul Mihail* care se află în Piața Centrală din Cluj-Napoca. După aceea, ne-am întors la hotel unde am primit cina.

Marti, după micul dejun, au urmat cele două probe orale la același liceu, cu o pauză de prânz. După ce am terminat și cu aceste probe, ne-am întors obosiți la hotel. Seara ne-am petrecut-o așteptând cu nerăbdare și emoție rezultatele inițiale.

Miercuri, după micul dejun, ne-am îndreptat către Salina Turda. În salină, un lift panoramic ne-a transportat la o adâncime de 40m în inima pământului. Încă din lift, mi-a atras atenția Roata panoramică cu 8 gondole și mi-am dorit să merg și eu. Am coborât apoi la 112 m adâncime unde era un lac subteran pe care vizitatorii se pot plimba cu barca. Mie mi-a plăcut cel mai mult Sala Ecourilor și o zonă în care puteai să guști sarea de pe tavan. După vizita la salină, am avut timp liber pentru a ne relaxa. După afișarea rezultatelor finale, organizatorii ne-au făcut o surpriză pregătindu-ne o seară de socializare la *Grand Hotel Napoca*, cu muzică și voie bună.

Joi, după micul dejun, ne-am îndreptat către *BT Arena*, unde s-a ținut festivitatea de premiere. Unii participanți s-au bucurat de premiile obținute. A venit și momentul în care mi-am auzit numele – *Alesia Murari* – *Premiul special al Universității Babeș Bolyai pentru excelență lingvistică*. A fost un moment plin de fericire și entuziasm. Am rămas impresionată de modul de organizare al acestui eveniment și de nivelul foarte ridicat de pregătire al participanților. Punctajele au fost foarte mari.

Cum se poate ajunge la acest nivel? Nu e nici un secret. Cu multă muncă, cu încredere în tine și cu dorința să te autodepășești. Bineînțeles, contează foarte mult și îndrumarea unui profesor, iar eu sunt norocoasă să o am alături pe dna profesoară de franceză, Dehelean Giorgiana, căreia îi mulțumesc din suflet. A fost o experiență minunată, cu multe emoții, mi-am făcut prieteni noi și am acumulat multe cunoștințe noi. Această experiență s-a încheiat, dar îmi doresc ca în viitor să urmeze altele!

En conclusion, je suis fier de faire partie d'un lycée qui valorise l'apprentissage du français et de la francophonie. Grâce à cela, je suis conscient des nombreux avantages que procure la maîtrise de cette langue. Heureusement, je parle français!

CĂLĂTORIA SPRE PERFORMANȚĂ CU LUCA

Curcan Luca, clasa a V-a A

prof. coordonator Cazacu-Golea Liliana

E greu să fii elev de nota 10. Dar, și satisfacțiile sunt pe măsura. Mama îmi spune că în unele zile, lucrez mai mult decât ea.

Mă numesc Curcan Luca, am 12 ani și sunt elev în clasa a V-a A la Liceul Național de Informatică. Particip la multe concursuri și mă pregătesc singur, acasă. Îmi place competiția. Am participat la diferite concursuri, unele mai grele, altele mai ușoare, dar, din toate am învățat să nu mă dau bătut niciodată. Poți avea zile mai bune sau mai rele. Uneori, am fost pe podium, alteori nu, dar un rezultat nu spune totul despre tine, contează perseverența și plăcerea competiției. Îmi place matematica încă de la grădiniță. Mergeam cu teancul de culegeri de matematică la mama și o rugam să facă exerciții cu mine. Îmi place școala, poate că sună ciudat pentru unii, dar eu mă simt bine aici cu prietenii mei care mă fac mereu să zâmbesc.

Ori de câte ori pot, îmi petrec timpul cu prietenii. Îmi place baschetul și de curând am început să merg la un club, iar iarna nu mă mai satur de pârtie. Încerc să îmbin pasiunile mele cu școala și, astfel, mereu am obținut rezultate bune la olimpiade și concursuri.

Aș vrea să le mulțumesc doamnelor profesoare pentru orele suplimentare pe care le-au făcut cu mine, doamnei învățătoare care m-a învățat bazele la tot ceea ce știu și mamei care m-a încurajat să exerserez arătându-mi că performanța este rezultatul pregătirii și voinței de a învăța. E greu, dar e frumos!

O CĂLĂTORIE ÎN CULTURA ȘI SPIRITUALITATEA ROMÂNEASCĂ PRIN PARTICIPAREA LA CONCURS

Pătru Maria Ștefania, clasa a VII-a C
prof. coordonator Cazacu-Golea Liliana

Totul a început atunci când am aflat că m-am calificat la etapa națională a Olimpiadei de Cultură și Spiritualitate Românească. După multă pregătire, a sosit și ziua cea mare în care urma să plecăm cu trenul la Alba Iulia. Plină de entuziasm și nerabdare m-am trezit la ora cinci, dimineța, pentru a ajunge la gară, la timp, să-mi cunosc profesoara însoțitoare și colega cu care urma să-mi petrec cele câteva ore de stat în tren.

Odată ajunse la hotel, ne-am despachetat bagajul și am coborât la restaurantul cazării noastre pentru a lua prânzul. După aceasta, am urcat înapoi în cameră pentru a o întâmpina pe prietena mea cu care am fost și anul trecut în această experiență de neuitat. Mai târziu, am plecat împreună cu alți elevi participanți la olimpiadă la festivitatea de deschidere, la Catedrala Reîntregirii. Picturile și arhitectura clădirii ne-au captat atenția încă de la intrare și ne-au ținut privirile pe tot parcursul discursului de bun-venit.

Următoarea zi, după micul dejun am susținut proba scrisă la Seminarul Teologic „Simeon Ștefan”. Dar, de departe, activitatea mea favorită a avut loc imediat după aceea. Alături de Asociația Emanoil am participat la diferite provocări și activități în Cetatea Alba Iulia, descoperind o grămadă de copii pasionați de munca de voluntariat. În a treia zi am participat la Teatrul de păpuși și la proba orală, unde am obținut punctajul maxim. Ulterior, am aflat și rezultatele de la proba scrisă.

A patra zi s-a desfășurat altfel, fără stresul probelor sau al rezultatelor, am pășit în sanctuarul de pace al Mănăstirii Râmeț. Maicile de acolo ne-au întâmpinat cu multă liniște sufletească și am putut admira în tihnă împrejurimile. Timpul a trecut ca vântul și ne-am întors la cazare pentru a ne pregăti de festivitatea de premiere din după-amiaza aceea. Am fost felicitați pentru premiile aferente și nimeni nu a plecat cu mâna goală din Alba Iulia. Noi, însă, am decis să ne bucurăm și de ultima zi destinată olimpiadei, așadar, ne-am împachetat bagajele cu o seară înainte și ne-am culcat. Următoarea dimineață am fost cuprinsă de un sentiment de nostalgie, știind că ne luăm la revedere de la gazdele binevoitoare, de la bucătărele extraordinare care ne-au surprins de fiecare dată când se apropia ora mesei, de la condițiile excelente ale hotelului, de la prieteni și de la acest mediu de trai cu care ne acomodasem atât de repede. Dar, nimic nu e pentru totdeauna și am reușit cu greu să trecem și de acest pas pentru a reveni la viața de elevi din Arad, căci nicăieri nu e ca acasă, nu?

Personal, experiența mi-a adus numai beneficii. Am cunoscut oameni și locuri noi, am învățat alături de ei și sper să am ocazia să re trăiesc asta, anul viitor, pentru a treia oară, cu alte persoane care să-mi devină dragi.

ROBOTICA - DOMENIUL VIITORULUI

Leucuța Norbert, clasa a XI-a B
coord. prof. Florina Păsculescu

Interesul meu în domeniul tehnologic a început încă de când eram destul de mic, așa putea spune. La doar 10 ani dețineam cunoștințele necesare și am reușit să montez un computer comandat pe piese de unul singur. O mare influență asupra mea a avut-o tatăl meu. Fiind electrician, tata m-a inspirat și așa am reușit să dobândesc multe idei care, pot spune că mă ajută acum în domeniul roboticii.

Totul a început acum un an, când un bun prieten și membru al echipei Delta Force m-a întrebat dacă nu cumva aș dori să aplic pentru a deveni membru al diviziei tehnic, deoarece acesta știa că sunt pasionat încă de la 8 ani, când am descoperit internetul. Datorită cunoștințelor mele în domeniul hardware am reușit să devin și eu membru al acestei echipe și m-am transferat la Liceul Național de Informatică de la un alt liceu unde am învățat până în acel moment.

În această iarnă mi-am petrecut atât de mult timp alături de echipă, încât o consider ca pe o familie. Îmi petrec chiar și nopțile în laborator. Acest lucru m-a determinat să mă transfer de la liceul mult dorit de mine în trecut, la liceul de care aparține echipa de robotică Delta Force.

Am reușit să mă adaptez chiar dacă nu am cunoscut nici un coleg de la mine din clasă și pot spune că am ajuns să-mi fac nenumărați prieteni noi.

În viitorul apropiat aș dori să urmez o facultate în acest domeniu – Mecatronica – la Universitatea Politehnică Timișoara.

CĂLĂTORIA SPRE PERFORMANȚĂ CU ANDREI

Faur Andrei, clasa a V-a A
prof. coordonator Cazacu-Golea Liliana

Mă numesc Faur Andrei Bogdan și sunt elev în clasa a V-a A la Liceul Național de Informatică. Pasiunea mea pentru matematică am descoperit-o în clasele primare, sub îndrumarea învățătoarei mele, Adriana Țigan, după ce am participat la concursul *Lumina Math*. De atunci, mi-a plăcut să particip la concursuri, să vad cât de bun sunt și cât de sus pot ajunge. Orice concurs îmi oferă o experiență nouă, indiferent de rezultatul obținut. Am observat că, cu cât muncesc mai mult, cu atât îmi doresc rezultate mai bune și sunt mai determinat să continui. Pentru a mă pregăti, lucrez destul de mult la matematică. În fiecare zi în care timpul îmi permite, rezolv câteva probleme, iar înainte de concursuri, lucrez în plus. Consider că pregătirea trebuie să fie constantă, trebuie să-ți antrenezi mintea mereu, nu doar pentru concursuri. Un rol la fel de important în pregătirea mea îl are și doamna Schnakovski Cătălina, actuala mea profesoară de matematică, care mă ajută să mă pregătesc și care îmi oferă materiale de studiu. De asemenea, mă pregătesc și la Centrul de Excelență, sub îndrumarea doamnei profesor, Moraru Daciana. Le datorez și lor rezultatele obținute la concursuri, pentru că m-au antrenat și m-au ajutat să descopăr noi metode de rezolvare a problemelor.

Pentru cei care citesc aceste rânduri, amintiți-vă, că drumul spre succes nu este întotdeauna ușor. El este marcat de sacrificii și efort susținut, dar, dacă ești dispus să-ți urmezi pasiunile, vei descoperi că succesul și realizarea personală îți aduc satisfacție și împlinire. Chiar dacă am un program încărcat, încerc să îmi fac timp și pentru celelalte pasiuni ale mele. Îmi place să citesc și să înot. Aceste activități mă ajută să mă deconectez și să mă relaxez.

Pentru anul școlar viitor, îmi doresc să muncesc mai mult, pentru a avea în continuare rezultate cât mai bune.

O CĂLĂTORIE DE SUCCES ȘI INOVAȚIE PRIN OCHII ECHIPEI INFINITY BOLTS

Cu mândrie și entuziasm, membrii echipei noastre, Infinity Bolts, sunt încântați să împărtășească experiența dobândită în cadrul competițiilor de robotică. De-a lungul anilor, am căutat mereu să inovăm și să ne dezvoltăm abilitățile, dornici să ne depășim mereu limitele și să obținem cele mai bune performanțe.

Infinity Bolts face parte din comunitatea First Tech Challenge (FTC), cea mai mare competiție de robotică din lume destinată elevilor de liceu, oferind o platformă pentru ca tinerii entuziaști să-și dezvolte abilitățile și creativitatea în domeniul roboticii, provocându-i să rezolve probleme complexe și să construiască roboți performanți.

Prin pasiunea noastră pentru robotică și tehnologie, am reușit să obținem rezultate impresionante în cadrul competițiilor, câștigând premii importante precum „WINNING ALIANCE 2nd PICK” la Campionatul Regional 1 FTC România, „FINALIST ALLIANCE CAPTAIN” și „CONTROL AWARD” la concursul FIRST Tech Challenge India Championship, aducându-ne un loc în competiția FIRST Tech Challenge Asia Pacific din Sydney, Australia. De asemenea, ne mândrim și cu rezultatul obținut anul trecut la concursul Chicago Robotics Invitațional din Chicago, SUA, locul 2 în meciurile de calificări fiind Echipă Căpitan în semifinale și finale.

La Gala Elitelor Arădene 2023, un prestigios eveniment dedicat excelenței în diverse domenii, echipa noastră a fost onorată cu un „Premiul Special GEA pentru Elitele Viitorului”, pentru recunoașterea eforturilor și rezultatelor noastre remarcabile în lumea roboticii.

De asemenea, suntem extrem de mândri să menționăm că am primit și o diplomă „Arădeni cu care nemândrim”, acordat de oficialitățile arădene, ca o recunoaștere a excelenței noastre și a contribuției aduse comunității noastre locale. Această călătorie a echipei Infinity Bolts a fost una însoțită de muncă asiduă, determinare și pasiune neîncetată. Membrii echipei: Șuşca Matia, Bârlău Raul, Lacatiș Adelin, Sajgo Răzvan, Popa Cătălina, Mustăţea Robert, Zlăgnea Ștefan și Mar Darius - elevi ai Liceului Național de Informatică Arad, împreună cu Buttau Denisa - elevă la Colegiul Național Elena Ghiba Birta și Șuşca Bogdan fost elev al Liceului Național de Informatică Arad iar în prezent este student la Universitatea Babeș Bolay Cluj, au constituit o echipă unită, sprijinindu-se reciproc în eforturile lor de a obține rezultate extraordinare.

Parcursul echipei în această competiție a fost unul plin de provocări, dar și de satisfacții. Am învățat că munca în echipă, perseverența și determinarea sunt cheile succesului. Ne-am dezvoltat abilitățile tehnice, dar am câștigat și abilități precum comunicarea eficientă, gestionarea timpului și rezolvarea problemelor în echipă.

În spatele succesului și performanței echipei Infinity Bolts stau cei trei mentori excepționali: d-na. Șuşca Mihaela, dl. Șuşca Gabriel și dl. Popa Florin. Acești mentori, pasionați la rândul lor de această competiție, reprezintă motorul nostru, ghidându-ne pe parcursul aventurii noastre în această lume extraordinară a roboticii. Prin dedicarea lor neobosită și sprijinul constant, ne-au transmis încrederea și determinarea, necesare pentru a atinge performanțe remarcabile.

INVITAȚIE LA LECTURĂ

ZECE NEGRI MITITEI de Agatha Christie

Mihuța Rareș Andrei, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

O carte cu un subiect extrem de interesant este *Zece negri mititei* de Agatha Christie. Debutul cărții surprinde faptul că un judecător malefic s-a gândit să admenească nouă oameni vinovați de crime pe Insula Negrului. Acea insulă era deținută de un traficant de droguri. Numele judecătorului ce i-a adus pe insulă pe cei nouă ucigași era Lawrence Wargrave. Planul lui era ca el să facă parte din grupul oamenilor chemați pe insulă, iar după aceea să îi omoare pe invitați unul câte unul. Ordinea în care trebuiau omorâți aceștia era în funcție de greutatea faptei fiecăruia. Odată ajunși pe insulă, „invitații” au descoperit pe masa unde urma să mănânce în fiecare zi zece figurine de porțelan care reprezentau niște negri în miniatură. Aceste figurine reprezentau de fapt oamenii rămași în viață pe insulă. În prima seară Anthony Marson este ucis prin otrăvire. Motivul pentru care acest băiat a fost ademenit pe insulă și ucis este acela al neglijenței cu care a comis faptele. Imediat după crimă, un gramofon a fost pornit de către unul din servitori. După ce s-a încheiat înregistrarea audio, toți oamenii din sala de mese erau în stare de șoc, pentru că fiecare în parte era acuzat de niște fapte foarte grave, pe care invitații spuneau că nu le-au comis. În cele din urmă, soția servitorului a făcut un atac de panică și a leșinat. În următoarele momente a venit doctorul și i-a administrat o doză de calmante, care s-au dovedit a fi în realitate substanțe otrăvitoare. Astfel, în prima noapte soția servitorului a murit de la acele calmante. Cauza pentru care soția domnului Rogers a fost omorâtă a fost aceea de a nu-l da de gol pe soțul ei, împreună cu care au ucis o batrână.

A doua zi totul părea să fie pașnic. Această stare a fost până în momentul în care Macarthur a fost ucis pe la spate cu un obiect greu. Invitații și-au dat seama că Macarthur nu mai vine la prânz, așa că l-au trimis pe doctor să vadă unde este și atunci au descoperit că generalul era mort. În acea noapte situația crimelor s-a mai liniștit. În dimineața următoare Emily Brent a ieșit afară să scape de tensiunea crimelor. Când au ieșit și restul invitaților, l-au descoperit pe domnul Rogers mort. Toți bănuiau că ucigașul lui Rogers era Emily Brent. De fapt, aflăm ulterior, că ucigașul acestuia era judecătorul Wargrave. În cele din urmă, Emily Brent a fost următoarea victimă a lui Wargrave, care a fost înțepată în ceafă cu o seringă cu otrăvă. Aceasta era vinovată de uciderea lui Beatrice Taylor. În timp, oaspeții și-au dat seama că de câte ori murea cineva una din figurinele de porțelan dispărea de pe masă, rămânând exact atâtea cât numărul persoanelor în viață pe insulă.

În aceeași seară, judecătorul malefic și-a înscenat moartea, punându-se pe un scaun într-o poziție normală, însă având pe frunte desenat un punct roșu, ca și cum ar fi fost împușcat. În următoarea zi, doctorul Armstrong avea să fie păcălit și înecat de Wargrave. Doctorul se făcea vinovat de faptul că a lăsat o femeie să moară pe masa de operație, întrucât venise beat la serviciu. După ce supraviețuitorii l-au tras la mal pe doctorul mort, polițistului Blore avea să-i fie aruncat în cap un ceas de marmură de la etajul întâi, din camera singurei fete rămase vie pe insulă, Vera Claythorne. În timp ce mima mila față de doctorul ucis, fata, făcând o mișcare rapidă, a furat revolverul lui Lombard și l-a împușcat pe acesta în inimă. După care, Vera Claythorne s-a dus în casă, a luat toți negrii mititei de pe masă, pe doi dintre aceștia i-a aruncat pe geam, iar pe ultimul l-a luat cu ea. La etajul întâi fata a scăpat revolverul pe covor, iar figurina, înainte să intre în cameră i-a căzut din mână și s-a spart. Ajungând în camera sa, Vera Claythorne s-a spânzurat. Aceasta era vinovată de moartea fratelui ei mai mic, pe care l-a lăsat să se înec.

După ce toți cei nouă invitați au fost omorâți Wargrave a pus scaunul pe care s-a spânzurat fata la loc, a luat pistolul și s-a dus în camera lui. Acolo, el a legat cu sforile de la ochelari pistolul de clanță și clanța de mâna lui. Apoi, acesta a tras de clanță, iar pistolul s-a descărcat direct în capul lui, omorându-se. În final, pe insulă erau zece morți și un mister de nerezolvat.

Chiar dacă subiectul poate părea șocant, cartea mi s-a părut extrem de interesantă pentru modul în care au fost gândite și planificate crimele, ceea ce presupune o inteligență malefică. Autoarea m-a surprins prin stilul captivant, deoarece nu am lăsat cartea din mână până când nu am ajuns la finalul acesteia.

LA CONAC

de Ion Creangă

Paulescu Alexandra, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

A doua zi, de Sfântul Gheorghe, Silviu pornește spre Poienița cu niște bani pentru un boier din oraș. Pe drum se întâlnește cu un negustor care merge cu Silviu până la conacul Sălcuța unde urma să stea doar o oră.

Băiatul plănuia să fie în oraș, la boier, înainte de apus. Pe drumul spre conac, tânărul își dă seama că ceva nu era bine în legătură cu negustorul ce îl însoțea.

Ajuns la conac, negustorul îndeamnă pe Silviu să bea și să vorbească cu Hargița. După aceea, îl chemă într-o altă cameră unde mai mulți oameni se jucau cărți.

Acolo, se afla și unchiul lui Silviu. Bărbatul știa că Silviu trebuia să plătească amendă boierului și îl îndeamnă pe băiat să se oprească din a se juca.

Tânărul nu-l ascultase și pierduse toți banii. Vinovat, băiatul stătea în

întineric fără a putea dormi. De nicăieri apare negustorul care îl îndeamnă pe Silviu să intre în odaia negustorilor pentru a le lua banii. Negustorul îi da și o batistă îmbibată într-o soluție ce îl va adormi. Imediat ce pornește spre odaia negustorilor aude un hohot de râs, chiar dacă era singur, deoarece său dispăruse.

A doua zi, unchiul îi dă lui Silviu cincizeci de galbeni pentru a putea plăti boierului. În schimb bărbatul promite

să fie cuminte. Când se întoarce acasă băiatul trece pe lângă conac din nou, dar de data aceasta nu se mai oprește.

CUM SĂ FURI O INIMĂ CU UN SĂRUT

de L.J. Shen

Darău Iris, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

În această carte se prezintă personajul principal, Francesca Rossi, o adolescentă de 19 ani provenită dintr-o familie italiană. Ea este cea mai frumoasă și deșteaptă fată din orașul ei natal Chicago. Ea iubește să cânte la pian, să călărească și să vorbească cu legumele din seră, știind că va avea o viață frumoasă împreună cu iubitul ei din copilărie, Angelo și familia sa iubitoare. Dar într-o seară, la un eveniment a dat brânci destinului și a deschis un bilețel din caseta viitorului, moștenită de familia Rossi. În bilețel era scris că următoarea persoană sărutată va fi sufletul ei pereche, dar visurile ei au fost spulberate când acel sărut a fost furat de cel mai de succes băiat din America, Wolfe Keaton care va urma să o ia de la familia ei și să o forțeze să se casătorească cu el.

Cei doi tineri au încercat din răspuțeri să doboare zidurile care se aflau între ei, în timp ce Francesca își dă seama că ea a fost păcălită și nedorită de către familia ei înșelătoare, așa că a fost obligată de către destin să își șteargă și să rescrie povestea sa până la ultimul capitol.

NOAPTEA DESPĂRTIRII

de Jennifer A. Nielsen

Mitrache Alexandra, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

În această carte, extrem de captivantă, se prezintă povestea unei fete de 12 ani pe nume Gerta din Berlinul de Est și problemele berlinezilor care încep odată cu ridicarea zidului din Berlin. Tatăl și unul dintre frații Gertei, Dominic sunt în Berlinul de Vest, în vreme ce fata, mama sa și fratele ei, Fritz rămân de cealaltă parte a zidului, în Berlinul de Est.

În ziua de duminică, 13 august 1961, Gerta se trezește și vede că Berlinul a fost împărțit în două pe timpul nopții de un zid. Tatăl și fratele ei erau de cealaltă parte a zidului, iar Gerta realizează că familia lor nu se va putea reuni prea curând, deoarece nimeni nu avea voie să treacă zidul păzit de grăniceri. Ea începe să se gândească că vecinul lor, Herr Krause, îi avertizase să plece în vest cu câteva zile în urmă pentru a avea o viață mai bună, dar mama sa se împotrivi. Aldous, tatăl Gertei, era cunoscut de Stasi ca fiind împotriva statului, iar de aceea cei 3 membri ai familiei sunt vizitați des de aceștia, pentru a nu putea ține legătura cu Aldous. Gerta o găsește vinovată pe mama sa pentru despărțirea familiei, deoarece nu acceptase să plece din est odată cu Aldous și Dominic.

După patru ani grei pentru familia Lowe, în timp ce mergea spre școală cu prietena ei, Anna, Gerta îl vede pe Dominic pe o platformă de pe partea cealaltă a zidului. Ofițerul Muller o observă și o avertizează cu pușca pe Gerta, fiindcă nu avea voie să se uite peste zid. Viața tristă și plină de lipsuri pe care o ducea, o făcea pe Gerta să urască statul german din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trecea. Câteva zile mai târziu, fata îl vede din nou pe fratele ei pe platformă. În acea seară, la cină, Gerta le spuse mamei și lui Fritz despre întâlnire și crede că mama sa a uitat de ei, după ce o ceartă pentru nerespectarea regulilor de a nu se uita peste zid. Fata își dorea să treacă zidul așa că Fritz îi spune acesteia că prietenul lui, Peter, fratele Annei, va încerca să treacă zidul în acea seară în mașina unor studenți din vest care vin să viziteze monumente. A doua zi, pe drum spre școală, Gerta se oprește în fața zidului și îl vede din nou pe Dominic, dar de data aceasta era însoțit de Aldous. Acesta începe să facă dansul pe care îl inventase pentru Gerta, dar nu urmează coregrafia, ci mimează săpatul pe toată durata cântecului. Fata înțelege că a fost un mesaj și se gândește că există o comoară lăsată de tatăl ei pe care trebuie să o găsească.

La cină, mama ei îi spune că fratele Annei a fost descoperit în timp ce încerca să evadeze și împușcat, lucru ce li se întâmpla tuturor celor care încercau să treacă în vest. Fritz nu ajunsese încă acasă, deși era târziu, iar Gerta îi spune mamei că acesta știa de tentativa lui Peter de a evada, așa că merg să îl caute la locul de muncă, unde află că a fost luat de Stasi. A doua zi, Fritz se întoarce acasă și îi scrie Gertei un bilet în care o atenționează că aveau microfoane în casă, iar cei de la Stasi le-au auzit toate discuțiile despre evadare, plângerile despre RDG, uitatul peste zid. În drum spre școală, Fritz îi povestește Gertei că cei de la Stasi au un dosar despre el, dar și despre ea, fiindcă tatăl lor era cunoscut pentru revoltele împotriva statului. Din cauza acestor dosare, ei nu ar putea avea o slujbă bună, nu ar putea merge la universitate, iar toată viața le-ar fi distrusă, chiar dacă ei nu făcuseră nimic. Singurul lucru de care puteau fi acuzați era că sunt copiii lui Aldous Lowe. Anna decide să nu mai fie prietenă cu Gerta, fiindcă o consideră la fel de periculoasă ca tatăl ei.

Herr Krause este arestat de Stasi, iar acest lucru o face pe Gerta să își dorească să afle locul unde trebuie să sape pentru a găsi comoara. Într-o zi de școală, Anna îi dă fetei o hârtie cu un desen al unei clădiri cu numele Gerta Lowe pe el, trimis din vest. Fata găsește casa, în care se afla un adăpost antiaerian de pe vremea războiului. Oma Gertrude cade și își rupe piciorul, așa că mama pleacă să aibă grijă de ea, lăsându-i pe copiii ei singuri. Fritz suferă fiindcă nu poate fi împreună cu Claudia, iar Gerta pentru că nu mai era prietenă cu Anna. După un timp de căutări prin casa Bun Venit din desen, Gerta înțelege că dacă va săpa acolo, poate face un tunel către vest. Fratele ei îi spune că vrea să evadeze, dar Gerta îl imploră să nu încerce, deoarece toate tentativele sunt pedepsite cu moartea. Ea decide să îi spună despre cum ar putea săpa un tunel, despre poză, despre cântecul tatălui ei. Fritz are dubii cu privire la tunel, dar decide să îl facă din dorința de a evada.

Cei doi încep să sape, dar problemele continuă să apară. Cei doi lucrează la o grădină în fața casei, pentru a putea justifica uneltele de săpat și timpul pierdut. Împreună trec prin multe întâmplări, renunță la mâncare pentru a păstra bani, primesc vizite de la grăniceri și Stasi, sunt urmăriți de vecini, fură pe timpul nopții, fac un pact cu ofițerul Muller să îi treacă familia în vest, fiindcă le găsește tunelul și este la un pas să îi omoare, dar și multe altele pentru a nu fi prinși de Stasi. Gerta descoperă că Anna îi știa planul de evadare, iar între timp mama lor se întoarce. Fritz și Gerta îi spun mamei totul, iar ei decid să sape împreună, având puțin timp până când Fritz ar fi trebuit să se înroleze în armată. La un moment dat, ei sunt la câțiva milimetri de a se intersecta cu Aldous, care de fapt îi spusese Gertei că el va face tunelul, dar era mândru de copiii săi. Ei realizează că dacă vor uni tunelul, el se va dărâma. În dimineața în care Fritz trebuia să se prezinte la armată, familia Annei, familia Lowe și cea a ofițerului Muller unesc tunelul, dar sunt urmăriți de Stasi, iar Muller este ucis. Toți ceilalți trec în vest, iar familia Lowe este unită în sfârșit.

Mi-a plăcut această carte, deoarece se prezintă importanța familiei, dorința de libertate, dar și curajul de care e nevoie pentru a reuși. Este o operă care te ține în suspans și o recomand.

JOCUL

Bara Maia, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

Era o zi obișnuită, iar Sara tocmai ce a ieșit de la școală, tristă, pentru că a luat o notă mică. În timp ce mergea spre casă, și-a pus căștile pe cap și a dat volumul de muzică la maxim. Nu era nici un om pe întreaga stradă, ciudat, se gândise fata. Dar, s-a gândit la o explicație rezonabilă, adică cel mai probabil oamenii încă erau la muncă sau pur și simplu plecați. Nu a luat în seamă acest detaliu, dar în câteva minute și-ar fi dorit să-l fi luat.

Odată ce a intrat în casă, a simțit că ceva nu era în regulă. În primul rând, mașina mamei ei nu era în garaj, iar nici a tatălui ei. Începuse să strige după câțelul ei, Rex, iar atunci și-a dat seama că ceva chiar nu era în regulă. Rex, mereu când îl strigai, sau făceai cel mai mic sunet posibil venea la tine. Sara începe să dea telefoane părinților și prietenilor, dar toate intrau la căsuța vocală. Electronicele casei nu mai mergeau, iar de la fiecare robinet din casă curgea o apă de culoare roșie. Sara a început să înnebunească, credea că este doar un vis stupid. Ea de câteva zile nu prea mai dormea bine, se trezea în mijlocul nopții, în jurul orei trei. Probabil de aceea nu prea mai putea fi atentă la școală.

Iese speriată din casă, iar ceea ce vede afară este de necrezut. Casele erau acoperite cu verdeață, cu rădacini ale plantelor crescute din pământ. Era ca într-un film distopian pe care îl viziona cu prietenii ei. Animalele se reîntoarseră în oraș. Orașul era gol, niciun om nu mai era în oraș. Sara s-a dus până la casa celei mai bune prietene ale ei, Francesca, dar degeaba. Niciun om nu mai era în vedere. Animalele erau foarte prietenoase cu Sara, așa că nu a fost pusă în pericol.

Pe un panou video al orașului se imprimă fraza: „Ne pare bine să te vedem, Sara! Ne bucurăm că te-ai alăturat jocului nostru, credem că ai un potențial mare în a câștiga. Te rugăm să te deplasezi până la arena de joc și să urmezi instrucțiunile date de către colegii noștri. Așa că, să începă jocurile!”

ALCHIMISTUL de Paulo Coelho

Știucă Maria, clasa a XI-a A
coord. prof. Orban Laura

Paulo Coelho este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cu exemplare traduse în 88 de limbi și editate în peste 170 de țări ce ating vânzări de peste 320 de milioane de cărți în lume. Operele sale principale includ *Jurnalul unui Mag*, *Alchimistul*, *Brida*, *La râul Piedra am șezut și am plâns*, *Al cincilea munte*, *Manualul războinicului luminii* și multe altele. Paulo Coelho este considerat de unii critici un autor mediocru, ce produce literatură comercială, iar de alții, un autor valoros. Personal, îl consider un autor minunat, ce știe să abordeze teme profunde care nu își pierd însemnătatea, scriind pentru mase, operele lui fiind accesibile oamenilor comuni.

Alchimistul, este cea mai populară, și a doua carte publicată a scriitorului. Un roman scurt, ce oferă noi perspective asupra vieții, amestecul de miticism, sfaturi de viață, legende orientale inspiră la trăirea în prezent și importanța dorințelor și urmării inimii, fără a fi însă o carte de dezvoltare personală. Se prezintă povestea lui Santiago, un păstor andaluz ce pornește în lume în urma unui vis repetat în care acesta găsește o comoară. Prin aceasta autorul îndeamnă cititorii să își urmeze propriul destin, cartea fiind una despre cunoașterea de sine și împlinirea „Legendei personale”. În incipit, se prezintă un cioban pe nume Santiago, ce își petrece noaptea alături de oile sale într-o biserică abandonată din Andaluzia. Acolo realizează că are un vis repetat despre o comoară ascunsă la piramidele din Egipt. Visul, în sens denotativ, reprezintă introducerea într-o altă dimensiune spirituală, fiind modalitatea de dechidere către experiențe nebănuite. Santiago merge la o țigancă de la care află că visul său este defapt o viziune, așa că decide să pornească la drum. În scurt timp se întâlnește cu un bărbat care începe o conversație cu el despre Legenda personală, o combinație între soartă și destin. Santiago îi vinde o zecime din oile sale bărbatului, care îl sfătuiește să fie atent la semne și îi oferă două pietre, numite Urim și Thummim, ce posedă o mare putere. Ajuns în cele din urmă pe continentul african, este nevoit să lucreze la un magazin de cristaluri timp de 11 luni, după ce un tâlhar îi fură toți banii. Învăță limba arabă și decide să continue urmarea visului în loc să se întoarcă acasă, așa că pleacă în deșert cu o caravană. Drumul era lung, iar din cauza războiului dintre două clanuri din acele ținuturi sunt nevoiți să se oprească într-o oază care era teren neutru. Acolo se îndrăgostește de Fatima, și este nehotărât dacă să își continue căutarea sau să rămână acolo cu ea. În aceeași seară, merge să mediteze și vede pe cer doi ereți și are o vedenie în care mulți războinici invadează oaza. Tot în acea seară se întâlnește cu un strain care era de fapt alchimistul din acele locuri, unul cu foarte mare experiență, despre care auzise de la prietenul sau din caravana, englezul. I-a sugerat lui Santiago că, în cazul în care iese victorios din luptă, să caute cortul alchimistului.

A doua zi, 500 de membri ai unor triburi asaltează oaza, dar locuitorii le pregătesc o ambuscadă, iar Santiago primește un premiu generos. Santiago reușește să parcurgă cu succes ultima etapă a călătoriei sale cu ajutorul alchimistului, care este marcată de o introspecție intensă și de descoperiri revelatoare. El descoperă bogăția pe care o vâna în ultimul loc în care s-ar fi gândit să o găsească, adică în capela părăsită în care și-a început aventura. În acest moment, el începe să își înțeleagă Legenda personală, precum și semnificația examinării propriiei vieți pentru a-și găsi destinul. El înțelege ce a vrut să spună Melchizedek cu atâția ani în urmă când a afirmat că atunci când îți dorești ceva din toată inima, universul conspiră pentru a te ajuta să obții acel lucru.

Drumul parcurs de Santiago din Spania până în Egipt este unul ce îl inițiază în descoperirea de sine, a tainelor lumii și ale Universului. Indiferent de locurile prin care trece, că este vorba de Maroc sau de oaza din deșert, Santiago învață să vadă semnele pe care soarta i le oferă și să le urmeze, și tot odată să trăiască în prezent. Toate experiențele prin care trece îl fac mai puternic, iar autorul ne arată că suntem creatorii proprii noastre fericiți și ne spune că orice dorință reprimată nu face nimic altceva decât să conducă la lipsa succesului.

Citate semnificative din carte, care m-au marcat și pe care le voi păstra în suflet sunt:

„Când îți dorești ceva, tot Universul conspiră ca să-ți realizezi visul.”

„...iubirea nu înseamnă să fii nemișcat precum deșertul, nici să cutreieri lumea precum vântul, nici să privești totul de la distanță, cum faci tu (Soarele). Iubirea este forța care transformă și face ca Sufletul Lumii să fie mai bun... Noi suntem aceia care hrănim Sufletul Lumii, iar pământul pe care trăim va fi mai bun sau mai rău după cum noi vom fi mai buni sau mai răi. Aici intră în joc forța iubirii, fiindcă atunci când iubim, vrem totdeauna să fim mai buni decât suntem.”

„Cu prietenii pe care și-i face omul nu trebuie să stea zi de zi. Când vezi aceleași fețe mereu, cum i se întâmpla lui la Seminar, ajungi să-i consideri ca făcând parte din viața ta. Și dacă fac parte din viața noastră, încep să vrea să ne-o și schimbe. Dacă nu ești așa cum vor ei, se supără. Pentru că toți știu exact cum trebuie să trăim noi. Și niciodată n-au habar cum să-și trăiască propriile vieți.”

O MIE DE SĂRUTURI de Tillie Cole

Kovacs Iulia, clasa a XI-a A,
coord. prof. Orban Laura

În această carte scrisă de Tillie Cole se prezintă iubirea necondiționată dintre un băiat și o fată.

Personajele principale sunt Poppy și Rune, care s-au cunoscut la vârsta de cinci ani după ce băiatul s-a mutat din Norvegia în America și Poppy i-a fost prima prietenă. Fetița își iubea viața pentru că o considera o aventură nesfârșită. La vârsta de șapte ani, bunica ei a murit, dar înainte i-a propus o aventură nouă, să umple un borcan cu o mie de bilețele pe care să scrie ce a simțit în fiecare sarut pe care îl va da persoanei iubite. Primul bilețel și toate care au urmat au fost despre Rune.

Până la vârsta de cincisprezece ani cei doi și-au petrecut fiecare minut împreună până când băiatul a trebuit să plece înapoi în Norvegia timp de doi ani. Ca să nu piardă legătura, ei au decis să comunice zilnic la telefon dar într-o zi Poppy nu i-a mai răspuns la mesaje sau la apeluri. Aflase că are cancer în stadiu terminal. Rune pe parcursul celor doi ani s-a schimbat foarte mult din cauza tatălui său, a lui Poppy și a tristeții.

Când s-a întors Rune acasă cei doi s-au ignorat timp de câteva săptămâni până când el a întrebat-o pe Poppy ce se întâmplase. Când fata îi spuse de boala și că mai are doar câteva luni de trăit, acesta a simțit cea mai mare durere din viața lui. Toată tristețea și nervozitatea pe care o simțise în ultimii doi ani nu se compara cu ce simțea în momentul acela.

În aceste luni, cei doi și-au petrecut zilele împreună prețuind fiecare secundă și trăind aventura propusă de bunica ei. După ce cancerul progresă în corpul fetei aceasta a intrat într-o comă din cauza unei infecții. Doctorii credeau că atunci, în comă, pe patul de spital se va sfârși viața ei, dar în schimb Rune o salvă, rugând-o să se întoarcă înapoi la el pentru a completa cele o mie de săruturi. După câteva zile de când fata ieși din comă cei doi au plecat în vacanță la New York pentru ca Rune să își viziteze școala de vis, NYU. Rune și Poppy și-au petrecut timpul la mare, la petreceri și băiatul i-a îndeplinit o ultimă dorință lui Poppy, organizându-i un bal de final de an. Înainte să moară, fata i-a spus lui Rune că sufletul ei va rămâne un an alături de el și îl rugă să rescrie bilețelele din borcanul ei într-unul nou și să i-l trimită în cer. Când a trecut acel timp Rune împreună cu iecare persoană ar trebui, minim o dată în viața, să experimenteze acest tip de iubire și că există un suflet potrivit pentru fiecare, care ne ajută să ne iubim pe noi înșine. În această operă se prezintă bucuriile și necazurile vieții. Poppy chiar dacă aflase că avea cancer și că o să moară, nu voia să-i întristeze pe ceilalți, ba chiar să îi facă fericiți spunându-le că a trăit fiecare secundă la maxim. Uneori mi-aș dori să fiu și eu ca Poppy, deoarece fata indiferent de situație vedea partea plină a paharului și credea ca tot ce se întâmplă în viață are un scop. Opera aceasta mi-a schimbat modul de a vedea lucrurile, m-a făcut să nu îmi pierd gândirea pozitivă indiferent de obstacole și să mă bucur tot timpul că sunt sănătoasă și fericită.

Impactul pe care opera l-a avut asupra mea a fost unul unic, deoarece nu credeam că o simplă carte poate schimba o persoană.

CUM SE DANSEAZĂ ÎN PERECHE

de Nicola Yoon

Cojocariu Ana-Maria, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

Evie Thomas era o fată fericită, căreia îi plăcea foarte mult să citească romane de dragoste. I se păreau uimitoare, până când a descoperit că tatăl ei era îndrăgostit de altă femeie, decât mama fetei. Din această cauză familia lor se destramă, iar Evie nu mai crede deloc în dragoste.

Din momentul când părinții ei au divorțat, fata nu mai credea nici măcar în poveștile cu final fericit, iar toate cărțile pe care le îndrăgea a hotărât să le doneze. Așa se face că, în posesia fetei ajunge un manual de dansuri de societate și primește o abilitate destul de ciudată. Evie doar trebuie să privească doi oameni sărutându-se, pentru ca în fața ochiilor ei să vadă toată povestea de dragoste a acelui cuplu. Pe parcursul timpului, fata hotărăște să meargă la acea școală de dans și ca urmare, acolo își va întâlni pentru o perioadă de timp sufletul pereche, pe X.

În ziua în care Evie a pășit în sala de dans, viața ei avea să se schimbe. Chiar dacă fata s-a lăsat greu convinsă pentru a merge la acea sală de dansuri de societate, pe parcursul timpului în care dansa acolo, îi plăcea din ce în ce mai mult. Chiar dacă la început, X și Evie nu aveau o conexiune în timp ce dansau, ceea ce este esențial pentru niște dansatori, oră după oră se perfecționau în tot ceea ce înseamnă dans.

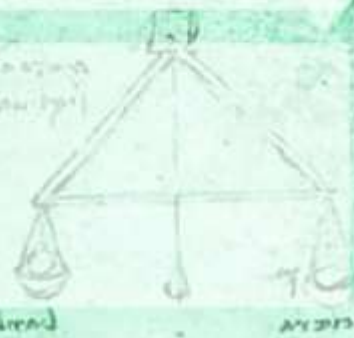
Între timp, cei doi au devenit un cuplu, acest lucru ajutându-i la conexiunea din timpul dansului. Ei se pregăteau din ce în ce mai intens, iar Fifi, coregraful celor doi a hotărât să-i înscrie la un concurs. Zis și făcut. Repede, repede ziua concursului de dans veni, iar X și Evie au dat tot ce era mai bun din ei, pentru a câștiga. Cei doi au câștigat concursul, iar la sfârșit, când cei doi s-au sărutat, o viziune a apărut în fața ochiilor lui Evie. Fata a văzut că relația lor va dura mult timp, până când X va muri, din nefericire. Acest lucru a supărat-o atât de tare pe Evie, încât s-a despărțit imediat de X, chiar dacă știa că va suferi mult.

Nu a ținut mult despărțirea lor căci fata a hotărât să-și ceara iertare pentru cele întâmplate, iar ea a învățat să trăiască și să se bucure de viața din prezent, fără să se gândească la finalurile triste care s-ar putea întâmpla. Astfel, cei doi s-au împăcat și au trăit fericiți împreună o lungă perioadă de timp. Cel mai mult mi-a plăcut din carte, faptul că în final, Evie a învățat să fie mult mai recunoscătoare și fericită pentru toate ce avea. Alt lucru ce mi-a plăcut în carte, a fost faptul că s-a prezentat dansul și frumusețea lui, ceea ce iubesc eu cel mai mult. Din această carte am învățat că trebuie să fiu foarte recunoscătoare pentru părinții mei, pentru oportunitățile ce mi se arată în viitor și pentru toate lucrurile frumoase, dar și lucrurile mai puțin plăcute ce mi se întâmplă, din care am mereu de învățat. Recomand cu tot dragul această carte pentru toți cititorii cărora le plac aventura, romantismul, dar și dansul în special.

JANE EYRE

de Charlotte Bronte

Popian Briana, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

Romanul care m-a marcat este *Jane Eyre* de Charlotte Bronte, o operă care promovează valori fundamentale ale umanității. Subiectul lucrării este emoționant, unul care impresionează orice cititor, indiferent de vârstă. Deoarece părinții lui Jane Eyre au murit când aceasta era foarte mică, fetița a fost adoptată de unchiul său, domnul Reed, care la rândul lui a murit și el. Jane a rămas să fie crescută de către mătușa sa, doamna Reed, alături de copiii acesteia Eliza, Georgiana și John.

Deși este ținută în casa acestora, orfana este tratată foarte urât de către mătușa sa și verișorii săi mai ales de către John care o lovea mai tot timpul. Într-o zi, când a încercat să riposteze abuzurilor vărului său, Jane a fost lovită cu o carte în cap și și-a pierdut cunoștința. A doua zi doctorul este chemat, iar bărbatul sugerează ca fetița să fie trimisă la școală. Nu mult timp după acest incident, Jane este dusă la o școală cu internat pentru orfani numită Lowood, dar nu înainte de a-i spune mătușii sale cât de mult o urăște pentru tot ce i-a făcut de-a lungul anilor. Jane Eyre petrece opt ani la Lowood după care fata depune un anunț în ziar și găsește un post de profesoară pentru o fetiță pe nume Adelē, aflată la mile distanță. Ajunsă acolo, află că stăpânul casei este plecat des și nu stă prea mult acasă. O perioadă de vreme, domnul Rochester părea că are de gând să rămână acasă și deprinse obiceiul de a o chema pe Jane în fiecare seară pentru a discuta diferite subiecte.

Într-o noapte Jane aude zgomote, iar când iese pe hol descoperă că un incendiu izbucnise din camera domnului Rochester. După ce focul este stins stăpânul casei urcă la etaj unde locuia Grace Poole, o menajeră despre care Eyre avea niște bănuieli. Având în vedere tragicul incident, cei doi par mai apropiați dar domnul Rochester părăsește reședința Thronfield a doua zi. La întoarcere, Jane observă că bărbatul o simpatiza din ce în ce mai mult pe domnișoara Ingram, ba chiar înțelese de la doamna Fairfax cum că cei doi aveau în plan să se căsătorească.

După ceva vreme, Jane află că este căutată de către vizitiul doamnei Reed care îi spune că femeia este foarte bolnavă și că nu mai are mult de trăit. Când ajunge la Gateshall, adică locul unde a copilărit află că unchiul său de care ea nici nu știa, i-a trimis o scrisoare doamnei Reed cum că dorește să îi lase averea pe care el o acumulase lui Jane, iar doamna Reed îi trimisese în răspuns o scrisoare prin care îi transmitea că Jane Eyre murise în timpul molimei care cuprinsese Lowood-ul. De asemenea este surprinsă de cât de vie este ura mătușii sale față de ea chiar și după atâția ani. În noaptea următoare doamna Reed moare. În seara întoarcerii la Thornfield, Jane se întâlnește cu domnul Rochester în timp ce se plimba prin grădinile casei, căruia îi spune cât de greu va fi să îl părăsească dacă acesta se căsătorește cu domnișoara Ingram. Atunci bărbatul îi mărturisește iubirea și îi spune că domnișoara Ingram era doar un pretext pentru a o face geloasă și o cere în căsătorie. În noaptea dinaintea nunții Jane vede o creatură în camera sa, care îi rupe voalul. Când nunta începe, slujba este oprită de doi bărbați care insistă că domnul Rochester este căsătorit cu o alta femeie închisă la mansardă și păzită de Grace Poole.

A doua zi, Jane Eyre fugă de la Thornfield și după câteva zile de mers ajunge în fața unei case unde stăpânii au primit-o. Aceștia se numeau Diana și Mary Rivers și fratele lor John. Într-o zi, aceștia primesc o scrisoare cum că fratele mamei lor a murit și și-a lăsat averea unei rude necunoscute. În cele din urmă Jane ajunge învățătoare, iar John îi vede numele adevărat pe care aceasta îl ținea ascuns și face anumite legături cum că ea era cea la care au ajuns banii unchiului lor.

După câteva seri, când vorbea cu verișorul său, Jane are impresia că îl aude pe domnul Rochester cum o striga. A doua zi, dis de dimineață, femeia pleacă înspre Thornfield. Când ajunge acolo este informată cum că un alt incendiu a avut loc în reședință, iar acum bărbatul locuia în Ferndean. Foarte grăbită, Jane pornește către acea localitate, iar în cele din urmă îl găsește pe domnul Rochester, acum orb în urma celui de-al doilea incendiu. Cei doi s-au bucurat enorm în momentul revederii așa că în câteva zile s-au căsătorit. La zece ani de atunci, Jane Eyre și domnul Rochester aveau un copil, iar bărbatul își recapătă vederea.

Mi-a plăcut această carte, deoarece prin perseverența lui Jane putem observa că nimic nu este imposibil, iar toate eforturile depuse vor fi răsplătite la un moment dat.

APROAPE SIGUR de Lisa Graff

Băldean Mira, clasa a VII-a B
coord. prof. Orban Laura

Cartea pe care am ales să o citesc este *Aproape sigur* de Lisa Graff. Această carte nu este doar de povești, ci plină de aventuri și motivație, sentiment care le este transmis cititorilor. Lisa Graff este o scriitoare americană de 48 de ani. Aceasta scrie cărți dedicate adolescenților și copiilor, dar pot fi citite și iubite chiar și de adulți, atingând subiecte sensibile pe care multe persoane le experimentează cel puțin o dată în viață. Autoarea dorește să ajute persoanele care trec printr-o perioadă dificilă din viața lor cu ajutorul operelor ei literare.

În această carte se prezintă un băiat de treisprezece ani din New York, care are o dificultate de învățare. Băiatul pe nume Albie nu era cel mai înalt, nici cel mai deștept, nu era nici cel mai talentat la arte, iar din aceste motive îi era frică să încerce lucruri noi, crezând că se va dezamăgi pe sine neajungând la standardele lui. Aceste nesiguranțe nu îl ajutau deloc pe băiat să își învingă fricile. Mama sa angajează o bonă pe nume Calisa, care este o studentă la Colegiul de arte. Aceasta îl încurajează și îl ajută pe băiat să treacă peste frica de propria dezamăgire, ieșind din zona sa de confort, care - în cazul lui - erau gogoșile și ursuleții gumați.

Albie își dă seama că se teme de lucruri noi degeaba, descoperind că are multe talente ascunse. Acesta realizează că tot ce îi trebuia pentru a-și învinge fricile este o persoană dragă, care să îl susțină pe tot parcursul perioadei grele. Din păcate, la finalul cărții, mama băiatului o concediază pe Calisa pentru că aceasta a mințit-o, ducându-l pe Albie la Zoo pentru a-și învinge una dintre frici, în loc să îl ducă la școală. Băiatul încearcă să îi explice mamei sale motivul pentru care a lipsit în acea zi, dar aceasta refuză să asculte scuzele lui Albie. El este distrus pentru că a pierdut o persoană care l-a ajutat extrem de mult într-o perioadă când nu mai avea speranță. Calisa a fost acolo, alături de el, susținându-l în toate momentele grele. Mama băiatului angajează o nouă bonă, dar aceasta nu știe cum să îl ajute pe Albie.

Această carte le transmite cititorilor curajul de a încerca lucruri de care ne temem, încercând să ne învețe că nu avem nimic de pierdut dacă încercăm lucruri noi. Pe mine această carte m-a ajutat extrem de mult în anumite perioade grele, când nu reușeam să am încredere în mine și nu reușeam să îmi înving fricile. Această operă literară nu este una foarte renumită, dar poate ajuta mult cu sfaturi de viață, iar experiențele pe care le au personajele operei pot fi foarte asemănătoare cu cele din viața de zi cu zi. Fără să îmi dau seama, cu ajutorul greșelilor din opera literară a autoarei Lisa Graff am reușit să evit evenimente neplăcute care au intervenit în viața mea. În această lume avem doar o viață și trebuie să facem din ea viața pe care ne-am dorit-o mereu, cea mai bună versiune a noastră. Trebuie să încercăm să ne scoatem din minte gândurile „pot face asta mai târziu, sunt prea tânăr/bătrân pentru asta, mai am timp să fac asta, mai am mult din viață“, deoarece nu se știe niciodată ce se poate întâmpla în decurs de 24 de ore. Viața poate fi lungă pentru cei norocoși, dar poate fi și foarte scurtă, din acest motiv nu trebuie să ne bazăm că mereu mai este timp, deoarece poate timpul se termină mai repede decât ne așteptăm, iar, după aceea, acele persoane regretă că nu au petrecut timp cu o altă persoană iubită și dragă, că nu au înfruntat o anumită provocare, că nu și-au învins o anumită frică, iar acest sentiment îi va urma toată viața. Viața pe care o avem în acest corp, cu acest suflet, este trebuie să fie una memorabilă, iar atunci când o anumită persoană se gândește la viața noastră, să putem să o facem să zâmbească, nu să fie tristă. Această învățătură de a-ți învinge fricile și de a-ți confrunta problemele și situațiile neplăcute este transmisă de minunata operă literară *Aproape sigur* de Lisa Graff.

ELOGIU

APA PREȚIOASĂ!

Vulpe Darius Marian, clasa a IV-a D
coord. prof. învă. primar Sachelaru Camelia

Dragi oameni din întreaga lume,
Nu lăsați apa să piară!
Pământul ne oferă surse de apă
Dar sunt locuri unde apa e rară!

Cu toții hai să ne unim,
Ca să salvăm Planeta Albastră!
Pe Pământ sunt miliarde de oameni
Care doresc apă curată!

ZIUA APEI!

Găleanu Anesia Carina, clasa a IV-a D
coord. prof. învă. primar Sachelaru Camelia

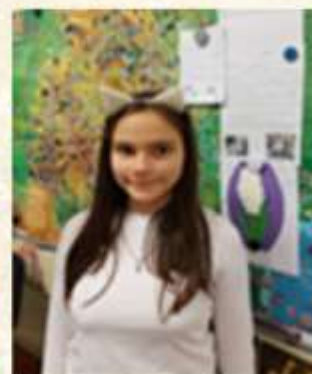

Azi e Ziua Apei!
Haideți s-o respectăm!
În această zi specială,
Ar fi bine să ne schimbăm!

PET-uri să mai reciclăm!
Plasticul să-l diminuăm!
Apa va fi mai curată,
Dacă nu o poluăm!

*Să protejăm și
să iubim apa*
Poliș Ana Aurora,
clasa a IV-a D

APA, IZVOR DE SĂNĂTATE

Drăucean Giulia, clasa a IV-a D
coord. prof. înv. primar Sachelaru Camelia

Doctorul ne recomandă
Zilnic să ne hidratăm.
La școală sau la muncă
Apă proaspătă noi bem!

Apa ne dă energie,
Facem sport cu bucurie,
Corpul noi ni-l curățăm
Când e cald, ne înviorăm!

Apa este sănătoasă,
Ea ne-ajută să creștem mari
Hai copii s-o ocrotim,
De poluare s-o păzim!

DORINȚA APEI

Lupei Maria Ruxandra, clasa a IV-a D
coord. prof. înv. primar Sachelaru Camelia

Apa de izvor dorește
Să șerpuiască liniștită
Iar peștii să înoate liberi,
Respect-o! Nu arunca în apă PET-uri!

Apa din mare dorește
Să asculte pescărușii,
Delfinii să facă salturi,
Respect-o! Nu arunca în apă PET-uri!

Apa din ocean dorește
Să poarte pe ea vapoare,
Continentele le unește!
Respect-o! Nu arunca în apă PET-uri!

PROTEJEAZĂ APA!

Zamfir Dionis Angelo, clasa a IV-a D
coord. prof. înv. primar Sachelaru Camelia

Apa să o protejăm
Mereu să o curățăm,
Apa ajută natura,
Peștii în cor strigă: „Uraaa!”

Recolta este mai bogată,
Când câmpia-i irigată!
Plantele zâmbesc la Soare,
Apa-i o binecuvântare!

Drumețul obosit se-oprește,
Apa de izvor îl răcorește!
Hai cu toți cu mic, cu mare,
Să protejăm apa de poluare!

LICEUL NAȚIONAL DE

LN

ARAD

INFORMATICĂ

01101001 01101110 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110100
01110001 00100000 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110011
01101001 01101110 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110100
01110001 00100000 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110011
01101001 01101110 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110100
01110001 00100000 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110011
01101001 01101110 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110100
01110001 00100000 01100010 01101001 01101000 01101001 01110100 01110011

